

D – ศิลปศาสตร์

การเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้เพลงภาษาอังกฤษกับการสอนแบบปกติ

The Comparative Study of Developing Students' Listening Skills by Using English Songs as a Teaching Instrument and a Conventional Instruction.

อาจารย์อุมาพร ไยถาวร¹

¹คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษในการสอนกับการสอนแบบปกติ และเพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENL 1002 ภาษาอังกฤษในการทำงาน (English for Work) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 กลุ่มทดลอง คือ นักศึกษาปีที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการค้าปลีก จำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุม คือ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ สาขาวิชาการจัดการอาคาร และทรัพยากรกายภาพ จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนจำนวน 5 บทเพลง และแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สถิติที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ T-test หาค่าทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษจากแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองจากกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม รวมทั้งการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า การใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษนั้น สามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดีขึ้นได้เมื่อเปรียบเทียบกับการเรียนแบบปกติ โดยผลการวิเคราะห์ทัศนคติของนักศึกษากลุ่มควบคุมหลังการทดลองคือ $\bar{X} = 3.74$, $SD = .38$ ขณะที่กลุ่มทดลองมีทัศนคติในเชิงบวกที่ $\bar{X} = 4.23$, $SD = .28$

นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษโดยการใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อได้เมื่อเปรียบเทียบกับการเรียนแบบปกติ โดยกลุ่มควบคุมมีคะแนนเพิ่มขึ้นเพียง 4.80% ในขณะที่กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 28.45%

คำสำคัญ: เพลงภาษาอังกฤษ ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

Abstract

The purposes of this research were to compare the ability of English listening skill and to study the students' attitude toward learning English by using English songs as a media of teaching. The population of this study was 30-freshman students of Panyapiwat Institute of Management who learnt ENL1002 (English for Work) during the second semester of the academic year 2012. The sample was divided into two groups by purposive sampling: the controlled group was 15 Business Administration students major in Retail Business Management and the experimental group was 15 Management Sciences students major in

Building and Facilities Management. The instruments used were English listening test and a questionnaire for measuring English learning Attitude. The data obtained were analyzed by using t-test, mean, and standard deviation.

The findings of the research were as follows:

1. Using English Songs as a teaching instrument for English listening skill development can change the attitude of the learners compared with conventional instruction. The finding showed that the attitude of the controlled group was $\bar{X} = 3.74$, $SD=.38$ whereas the experimental group was $\bar{X} = 4.23$, $SD=.28$.

2. Using English Songs as a teaching instrument for English listening skill development can improve students' English listening skill compared with conventional instruction. The result revealed that the score of the controlled group was 4.80% whereas the experimental group was 28.45%.

Keywords: English songs, English Listening Skill, Attitude toward learning English

บทนำ

“มนุษย์” เป็นสัตว์สังคมจึงต้องดำเนินชีวิตด้วยการติดต่อสื่อสาร มนุษย์ไม่สามารถดำเนินชีวิตอยู่เพียงลำพังได้ ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่เชื่อมมนุษย์เข้าหากันคือ การสื่อสาร และภาษาที่เป็นสื่อกลางสากลในการสื่อสารระหว่างมนุษย์ที่ใช้ภาษาแตกต่างกัน คือการใช้ภาษาอังกฤษ (อัจฉริย์, 2551: 1)

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังที่แรนดอล์ฟ (อ้างใน ทองคำ พานจันทร์, 2545: 1) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษว่า ไม่มีภาษาใดที่ใช้ในแวดวงการศึกษามาก หรือใช้เป็นภาษาต่างประเทศได้มากเกินไปกว่าภาษาอังกฤษ ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อกันอย่างแพร่หลายในทุกประเทศทั่วโลก

แม้แต่ในการประกอบอาชีพ ภาษาอังกฤษก็เป็นสื่อกลางในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ และภาษาอังกฤษนี้ยังส่งผลต่อความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพของแต่ละบุคคลเช่นกัน รวมถึงผู้บริหารด้วย นอกจากนี้ยังมีผลต่อความก้าวหน้าของบริษัทอีกด้วย เนื่องจากความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษของพนักงาน โดยเฉพาะผู้ที่ตำแหน่งสูงชันต้องใช้ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษมากขึ้น และในปี 2558 ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จึงมีความจำเป็นต้องเตรียมบุคลากรให้มีความรู้ ความถนัดด้านการสื่อสารทางภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทำให้หลายฝ่ายให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้น สำหรับด้านการสอนภาษาอังกฤษนั้นผู้สอนสามารถสอนโดยใช้ทักษะด้านต่างๆมาประกอบเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนได้ แต่ทักษะการสื่อสารที่สามารถสื่อสารได้สะดวกและรวดเร็ว คือ ทักษะการฟัง ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะผู้เรียนสามารถรับฟังสิ่งที่สอน หรือสื่อการสอนต่างๆเพื่อรับข้อมูลเข้าสู่ตัวผู้ฟังเพื่อเรียนรู้ ศึกษา หรือสามารถรับข้อมูลจากการฟังเรื่องนั้นๆได้ทันที หลังจากนั้นผู้ฟังก็อาจส่งสารกลับออกไปซึ่งเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางการพูดต่อไป (Arafat Hamouda, 2012: 1) ทักษะการฟังยังเป็นทักษะที่ทำให้ผู้ฟังรับสารทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ และสามารถนำข้อมูลนั้นๆไปปรับปรุง และประยุกต์ เพื่อถ่ายทอดต่อไป

ทักษะการฟังเป็นทักษะการสื่อสารที่มนุษย์ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นทักษะที่มนุษย์ใช้สื่อสารโต้ตอบได้อย่างทันทีและทราบผลของการสื่อสารได้อย่างรวดเร็วกว่าการสื่อสารด้วยทักษะอื่นๆ มีผู้สนับสนุน

แนวคิดดังกล่าวโดยระบุเป็นตัวเลขของทักษะการฟังเปรียบเทียบกับทักษะอื่นๆ ได้แก่ แรนคิน (อ้างใน ทองคำ พานจันทร์, 2545: 2) ได้ระบุไว้ว่าทักษะการฟังเป็นทักษะที่ใช้ในชีวิตประจำวันถึงร้อยละ 45 ซึ่งสอดคล้องกับ อ็อกซ์ฟอร์ด และ แซปโปโล (อ้างใน ทองคำ พานจันทร์, 2545: 2) ที่กล่าวว่าโดยทั่วไปคนจะใช้ทักษะการฟัง ประมาณร้อยละ 45 การพูดร้อยละ 30 การอ่านร้อยละ 16 และการเขียนร้อยละ 9 ส่วน Gilakjani และ Ahmadi (อ้างใน Arafat Hamouda, 2012: 1) ได้กล่าวสนับสนุนการใช้ทักษะการฟังในชีวิตประจำวันเช่นกัน ว่า ทักษะการฟังมีความสำคัญต่อการสื่อสารโดยใช้การฟังมากถึงร้อยละ 40-50 การพูดร้อยละ 25-30 การอ่านร้อยละ 11-16 และการเขียนประมาณร้อยละ 16

ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษโดยพัฒนาทักษะการฟังซึ่งเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้บ่อยในชีวิตประจำวันนั้น จะทำให้เกิดโอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มากกว่าทักษะอื่นๆ กาลิโวดา (อ้างใน ทองคำ พานจันทร์, 2545: 3) ยังสนับสนุนความสำคัญของทักษะการฟังว่าเนื่องจากทักษะการฟังเป็นทักษะที่ผู้สอนให้ความสนใจน้อยที่สุดในบรรดา ทักษะการเรียนภาษา จึงทำให้การสอนฟังและพูดภาษาอังกฤษในปัจจุบันไม่บรรลุผลเท่าที่ควร

นอกจากนี้การเรียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพนั้นยังเกี่ยวเนื่องกับทัศนคติของผู้เรียนด้วย หากผู้เรียนมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาในด้านลบ หรือมีความรู้สึกต่อการเรียนการสอนโดยไม่มีกิจกรรมใดๆ ในระหว่างเรียนจะส่งผลต่อการเรียนรู้เช่นกัน จึงต้องมีสื่อเสริมการเรียนรู้ควบคู่กับการเรียนการสอนเช่นกัน

สื่อต่างๆที่สามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง ภาษาอังกฤษ และสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษนั้น มีหลากหลาย เช่น นิทาน เพลง ภาพยนตร์และ ข่าวทางโทรทัศน์ หรือบทเรียนออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีส่วนช่วยให้เกิด ประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น (อดิศา เบญจรัตนานนท์และคณะ, 2552: 175)

สื่อการสอนประเภทหนึ่งที่น่าสนใจและสามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนในห้องเรียน คือ เพลงภาษาอังกฤษ เนื่องจากเพลงเป็นส่วนหนึ่งที่ใกล้ชิดกับชีวิตมนุษย์ หาฟังได้ง่าย ส่งเสริมด้านอารมณ์ ทำ ให้สนุกสนานไม่ตึงเครียด หากนำเพลงมาเป็นสื่อในการสอนภาษาอังกฤษจะทำให้เกิดประโยชน์ในการเรียน การสอน ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีและเกิดบรรยากาศดีต่อการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ (อดิศา เบญจรัตนานนท์และคณะ, 2552: 189) การใช้เพลงเป็นสื่อในการสอนภาษาอังกฤษเป็นสื่อหนึ่งที่นิยมใช้ กันมาก โดยเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น รายการโทรทัศน์ หรือในเว็บต่างๆก็มีการใช้เพลงเป็นสื่อในการเรียน การสอนภาษาอังกฤษจำนวนมากเช่นกันเพื่อช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียน

นอกจากนี้เพลงภาษาอังกฤษยังมีโครงสร้างภาษาและศัพท์สำนวนซึ่งเป็นภาษาเพื่อสื่อสารใน ชีวิตประจำวันที่น่าสนใจและอยู่ในความสนใจของนักศึกษา การใช้เพลงเป็นส่วนหนึ่งในการสอนนี้ จะช่วยให้ นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ในการสื่อสาร และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงด้วย

จากการที่ผู้วิจัยสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ของสถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ พบว่า มีนักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษ นักศึกษาเหล่านั้นไม่สามารถโต้ตอบหรือสนทนา ภาษาอังกฤษกับอาจารย์ผู้สอนได้ บางคนฟังไม่ออก หรือไม่เข้าใจสิ่งที่อาจารย์พูด นอกจากนี้นักศึกษาบางคน ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษน้อยเพราะมีความคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องเข้าใจยาก ไม่สำคัญ นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรที่สถาบันกำหนดให้เท่านั้น จึงขาดความสนใจและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อ ภาษาอังกฤษ บางคนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษน้อยมาก ส่งผลต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งสิ่งที่กล่าวข้างต้น คือสาเหตุที่ทำให้คนไทยบางส่วนไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษและเกิดปัญหา ด้านการศึกษาต่อ หรือการทำงานในอนาคต

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยจึงต้องคิดหาสื่อการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ และกระตุ้นให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษในเวลาเดียวกัน เนื่องจากสื่อการสอนในห้องเรียนนั้นมีความสำคัญอย่างมากหากไม่มีสื่อหรือบรรยากาศที่ส่งเสริมให้นักศึกษามีทัศนคติเชิงบวกต่อภาษาอังกฤษ ย่อมจะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่บรรลุผล นักศึกษาไม่สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือมีประสิทธิภาพต่ำ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังต้องการใช้ผลการวิจัยนี้เพื่อพัฒนา ปรับปรุง หรือปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอน การฟังภาษาอังกฤษเป็นการพัฒนาการฟังหรือการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักศึกษาในสถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ และปรับทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต

จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารซึ่งมีความสำคัญต่อการสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าสู่ยุค AEC และยังมีผลต่อความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ นอกจากนี้ในชีวิตประจำวันทักษะที่มีการใช้ในการสื่อสารมากที่สุดคือทักษะการฟัง ซึ่งเป็นทักษะที่สัมพันธ์กับทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน หากทักษะการฟังไม่ดีก็จะมีผลต่อทักษะที่เหลือดังกล่าวด้วย ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้อยลง (Arafat Hamouda, 2012: 1) และการเรียนภาษาอังกฤษให้บรรลุผลนั้นต้องเกี่ยวเนื่องกับทัศนคติของผู้เรียนด้วย ดังนั้นการใช้สื่อการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงนั้นจะช่วยพัฒนาทักษะการฟัง และจะทำให้นักศึกษาเกิดความเพลิดเพลิน และสร้างบรรยากาศที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังของนักศึกษาโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษกับการสอนแบบปกติ
2. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษ

สมมติฐานของการวิจัย

1. การใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษสามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้เมื่อเปรียบเทียบกับการเรียนแบบปกติ
2. นักศึกษาสามารถพัฒนาความรู้ด้านการฟังภาษาอังกฤษโดยการใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อได้เมื่อเปรียบเทียบกับการเรียนแบบปกติ

ขอบเขตของงานวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ของสถาบันเทคโนโลยีการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENL 1002 ภาษาอังกฤษในที่ทำงาน (English for Work) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 2 ห้อง 30 คน โดยเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

กลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาปีที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการค้าปลีก ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENL 1002 ภาษาอังกฤษในที่ทำงาน (English for Work) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1 ห้อง 15 คน

กลุ่มควบคุมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ สาขาวิชาการจัดการอาคาร และทรัพยากรกายภาพ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENL 1002 ภาษาอังกฤษในที่ทำงาน (English for Work) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1 ห้อง 15 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อ
2. เพื่อเป็นแนวทางสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา
3. เพื่อเป็นแนวทาง สำหรับครูอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยเครื่องมือ 3 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ

1. แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนี้ให้อาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัยตรวจสอบและแก้ไข เมื่อแก้ไขปรับปรุงเสร็จแล้วจึงได้นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการธุรกิจค้าปลีก สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำแบบทดสอบไปคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson Formular 20) และนำแบบทดสอบที่ผ่านการวิเคราะห์ดังกล่าวมาใช้กับกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบนี้ 2 ครั้ง คือ ก่อนทำการทดลอง และหลังทำการทดลอง แบบทดสอบนี้มีจำนวน 50 ข้อ แบ่งเป็น 4 ตอน

2. แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน จำนวน 5 บทเพลง โดยแต่ละเพลงมีแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษแบบฝึกละ 20 ข้อแบ่งเป็น 2 ตอน

ตารางที่ 1 ตารางแสดงรายชื่อเพลง และจุดประสงค์ในการเรียนรู้

ลำดับที่	ชื่อเพลง	จุดประสงค์ในการเรียนรู้
1	Superman	can, could, Adjective and Verb to be
2	This Love	Past Tense
3	The Show	Present Tense, Want
4	Price Tag	Present Tense, Discourse Marker
5	Truly Deeply Madly	Future Tense

ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกที่สร้างขึ้นโดยอ้างอิงจากบทเรียนในตำราที่ใช้สอนให้อาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัยตรวจสอบและแก้ไข และนำแบบฝึกหัดที่ทำการปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการธุรกิจค้าปลีก สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หลังจากนั้น นำแบบทดสอบไปคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson Formular 20) และนำแบบทดสอบที่ผ่านการวิเคราะห์ดังกล่าวมาใช้กับกลุ่มทดลอง

3. แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) โดยกำหนดค่าระดับความเห็นในคำถามแต่ละข้อเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5 เป็นระดับคะแนน เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ระดับ 4 เป็นระดับคะแนน เห็นด้วย

ระดับ 3 เป็นระดับคะแนน ปานกลาง

ระดับ 2 เป็นระดับคะแนน ไม่เห็นด้วย

ระดับ 1 เป็นระดับคะแนน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

หลังจากนั้นนำค่าเฉลี่ยไปแปลความหมายค่าระดับความคิดเห็นในช่วงต่างๆ และนำแบบสอบถาม
ทัศนคติให้อาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัยตรวจสอบและแก้ไข

เมื่อปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบแล้วผู้วิจัยนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการธุรกิจ
ค้าปลีก สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และนำแบบทดสอบนั้นไป
คำนวณหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson Formular 20)
จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบที่ผ่านการวิเคราะห์ดังกล่าวมาใช้กับกลุ่มทดลอง และควบคุม

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบนี้ 2 ครั้ง คือ ก่อนทำการทดลอง และหลังทำ
การทดลอง แบบทดสอบนี้มีจำนวน 20 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ให้นักศึกษาทำการทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบวัด
ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษก่อนการใช้เพลงภาษาอังกฤษประกอบการสอนกับกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม

2. ให้นักศึกษาทำแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการใช้เพลงภาษาอังกฤษกับ
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. ดำเนินการทดลองกับนักศึกษาในกลุ่มทดลองตามแผนโดยใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง
ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน จำนวนทั้งหมด 5 บทเพลง โดยใช้เวลาในการสอน 1
ครั้งต่อสัปดาห์ สัปดาห์ละ 60 นาที รวม 5 สัปดาห์และวัดผลการฟังจากแบบฝึก
ส่วนนักศึกษาในกลุ่มควบคุมเรียนตามปกติคือเรียนโดยไม่มีการสอนด้วยเพลง

4. วัดความสามารถทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังทำการ
ทดลองครบทั้ง 5 เพลง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษหลังการใช้เพลง
ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน (เป็นชุดเดิมที่ใช้วัดความสามารถการฟังภาษาอังกฤษก่อนการทำการทดลอง)
กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

5. ให้นักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลัง
การทดลอง (เป็นชุดเดิมที่ใช้สอบถามทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทำการทดลอง)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถทักษะการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบวัด
ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน จำนวน 5 บทเพลง โดยใช้ค่า
T-test ในการวิเคราะห์ข้อมูล (วิเคราะห์ความต่างระหว่าง 2 กลุ่ม)

2. หาค่าทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษจากแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและ
หลังการทดลองจากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยนำค่าที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ
นำค่าที่ได้มาเปรียบเทียบกับทัศนคติก่อนและหลังการทดลองของทั้งสองกลุ่ม

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำผลการทดลองมาวิเคราะห์ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งการนำเสนอเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง และตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวม และรายด้าน กลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง

ทัศนคติต่อการเรียน ภาษาอังกฤษ	ครั้งที่วัด	กลุ่มควบคุม		ระดับ ความคิดเห็น	กลุ่มทดลอง		ระดับ ความคิดเห็น
		$\bar{X}$	SD.		$\bar{X}$	SD.	
ด้านทั่วไป	ก่อน	3.46	.46		3.59	.43	
	หลัง	3.62	.43		4.16	.42	
ด้านทักษะ	ก่อน	3.40	.68		3.23	.48	
	หลัง	3.56	.62		3.99	.34	
ด้านสื่อการสอน	ก่อน	3.34	.75		3.89	.38	
	หลัง	4.06	.47		4.54	.33	
รวม	ก่อน	3.41	.51		3.57	.35	
	หลัง	3.74	.38		4.23	.28	

จากตารางที่2 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุม พบว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.41$, SD. = .51) และหลังการทดลองในภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.74$, SD. = .38)

สำหรับทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง พบว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงก่อนการทดลองในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.57$, SD. = .35) และหลังการทดลองในภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 4.23$, SD. = .28)

ถ้าแบ่งทัศนคติเป็นรายด้าน สามารถแบ่งออกเป็น 3 ด้านได้ดังนี้

1. ทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในด้านทั่วไป

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มควบคุม ก่อนดำเนินการมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยไม่ใช้เพลงก่อนการทดลองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.46$, SD. = .46) และหลังการดำเนินการในภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.62$, SD. = .43)

สำหรับนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง ก่อนการทดลองในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย. ($\bar{X} = 3.59$, SD. = .43) และหลังการทดลองในภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 4.16$, SD. = .42)

2. ทักษะที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในด้านทักษะ

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มควบคุมนักศึกษามีทักษะที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยไม่ใช้เพลงก่อนการทดลองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$, SD. = .68) และหลังการดำเนินการในภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.56$, SD. = .62)

ส่วนผลการทดลองสำหรับกลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลองภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$, SD. = .48) และหลังการทดลองในภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.99$, SD. = .34)

3. ทักษะต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในด้านสื่อการสอน พบว่า กลุ่มควบคุมนั้นมีนักศึกษาที่มีทักษะต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยไม่ใช้เพลงก่อนการทดลองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.34$, SD. = .75) และหลังการทดลองในภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 4.06$, SD. = .47)

สำหรับนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีทักษะต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง ก่อนการทดลองในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.89$, SD. = 0.38) และหลังการทดลองในภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.54$, SD. = 0.33)

ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการด้านการฟัง

ผู้วิจัยนำค่าคะแนนการสอบพัฒนาการด้านการฟังของนักศึกษาทั้งก่อนและหลังการใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนมาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลง ด้วยวิธีการวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) ซึ่งอ้างอิงหลักการนำผลต่างของคะแนนจากการวัดสองครั้งมาเปรียบเทียบกับคะแนนศักยภาพของนักศึกษา (ประมาณค่าจากผลต่างของคะแนนเต็มที่มีโอกาสเป็นไปได้กับคะแนนจากการวัดครั้งแรก) คำนวณจากสูตร

$$\frac{100 \times (\text{คะแนนวัดครั้งหลัง} - \text{คะแนนวัดครั้งแรก})}{(\text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนวัดครั้งแรก})}$$

จากสูตรข้างต้น คำนวณคะแนนพัฒนาการของนักศึกษาในกลุ่มควบคุม ได้เท่ากับ $100 \times (30.38 - 28.63) / (50 - 28.63) = 4.80\%$ ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า หลังจากการสอนปกติ โดยไม่ได้ใช้เพลงเป็นกิจกรรม นักศึกษามีพัฒนาการด้านการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 4.80% ส่วนคะแนนพัฒนาการของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง ได้เท่ากับ $100 \times (31.45 - 23.68) / (50 - 23.68) = 28.45\%$ ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า หลังจากสอนโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนจำนวน 5 บทเพลง นักศึกษามีพัฒนาการด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 28.45% ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่ใช้เพลงเป็นกิจกรรมประกอบการจัดการเรียนการสอน นักศึกษามีพัฒนาการสูงชันกว่ากลุ่มควบคุม

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

การใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษสามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดีขึ้นได้ เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการเรียนแบบปกติ

นักศึกษาสามารถพัฒนาความรู้ด้านการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อได้เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการเรียนแบบปกติ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายได้ดังนี้

กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษสามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติของนักศึกษาให้ดีขึ้นได้เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการเรียนการสอนแบบปกติซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อแรก ดังจะเห็นได้จากผลการวิเคราะห์ทัศนคติของนักศึกษากลุ่มควบคุมก่อนการทดลองอยู่ในระดับ $\bar{X} = 3.41$, $SD = .51$ และหลังการทดลองอยู่ในระดับ $\bar{X} = 3.74$, $SD = .38$ ขณะที่กลุ่มทดลองจะมีทัศนคติก่อนการทดลองอยู่ที่ $\bar{X} = 3.57$, $SD = .35$ แต่หลังการทดลองมีทัศนคติในเชิงบวกที่ $\bar{X} = 4.23$, $SD = .28$ จะเห็นว่ากลุ่มทดลองมีทัศนคติในเชิงบวกสูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสื่อการสอนโดยใช้บทเพลงที่เป็นเพลงสมัยใหม่และอยู่ในความสนใจของนักศึกษาทำให้นักศึกษารู้สึกผ่อนคลาย รู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน หรือประทับใจจึงทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นไปด้วยความสุข เป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีต่อการเรียน ในขณะเดียวกันนักศึกษาก็ตั้งใจฟังเพลง เพื่อให้เข้าใจความหมายของเพลงภาษาอังกฤษนั้นๆ ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบร้องเพลงภาษาอังกฤษแม้ว่าจะไม่เข้าใจความหมายของเพลงทั้งหมดก็ตาม (อดิศา เบญจรัตน์นันท์ และคณะ, 2552, 173)

นักศึกษาสามารถพัฒนาความรู้ด้านการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อได้เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการเรียนแบบปกติซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่สองเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากผลการวิเคราะห์คะแนนผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ของนักศึกษาทั้งก่อนและหลังการใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนมาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลง ด้วยวิธีการวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) ซึ่งได้คะแนนพัฒนาการของนักศึกษากลุ่มควบคุม ได้เท่ากับ 4.80% ส่วนคะแนนพัฒนาการของนักศึกษากลุ่มทดลอง ได้ 28.45% ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า หลังจากสอนโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนจำนวน 5 บทเพลง นักศึกษามีพัฒนาการด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นร้อยละ 28.45% ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่ใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนนั้นมีพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยนำเพลงภาษาอังกฤษมาเป็นสื่อในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยทำเป็นขั้นตอน พร้อมออกแบบวิธีการการสอนก่อนการทำการทดลอง เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย และจะทำให้การฝึกฟังภาษาอังกฤษได้ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การที่นักศึกษาพัฒนาความรู้ด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษผ่านการใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนนั้นอาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้ใช้แบบฝึกหัดเพลงภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ประกอบกับการได้ฟังเพลงภาษาอังกฤษนั้นซ้ำๆ ทำให้นักศึกษาได้ฝึกฟังเนื้อร้องเดิมๆหลายๆครั้ง และในเพลงก็มีเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษบางส่วนที่อยู่ในตำราเรียนด้วย ทำให้บทเรียนที่กำลังเรียนอยู่นั้นไม่ยาก นอกจากนี้เพลงที่นำมาใช้นั้นเป็นเพลงสมัยใหม่ที่อยู่ในความสนใจของนักศึกษาอีกด้วยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่กระตุ้นความอยากฟังเพลงภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์ในการนำเพลงภาษาอังกฤษมาเป็นสื่อในการสอนไปใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

อาจารย์ผู้สอนต้องเลือกบทเพลงภาษาอังกฤษสมัยใหม่ที่ได้รับคามนิยม (เป็นเพลงฮิต) และอยู่ในความสนใจของนักศึกษาโดยคำนึงถึงวัยของนักศึกษาเป็นหลัก และต้องคำนึงถึงระดับความยากง่ายของคำศัพท์ด้วย รวมทั้งต้องเป็นเพลงที่ไม่ช้าหรือเร็วมากเนื่องจากหากเป็นเพลงที่ช้าเกินไปจะทำให้ให้นักศึกษารู้สึกไม่กระตือรือร้นในการฟัง หากเป็นเพลงที่เร็วเกินไปจะทำให้ให้นักศึกษาฟังไม่ทันและอาจทำให้ไม่สนใจที่จะเรียนรู้จากเพลงนั้นๆ นอกจากนี้ควรเป็นเพลงที่มีเนื้อหา หรือใช้คำศัพท์สอดคล้องกับบทเรียน เช่น ต้องการสอน Past Tense จึงนำเพลง This Love ของ Maroon Five มาสอน เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และเนื้อหาของเพลงเป็นการเล่าเรื่องที่ผ่านมาจึงต้องใช้รูปกริยาเป็นอดีต

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษนั้นควรจัดสื่อการสอน และจัดให้มีแบบฝึกหัดที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความน่าสนใจ และทำให้นักศึกษามีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรทดลองกับห้องเรียนที่มีนักศึกษาที่มากขึ้น หรือทำการวิจัยต่อเนื่องสำหรับนักศึกษากลุ่มเดิม เพื่อให้งานวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น และเป็นการต่อยอดความรู้

ควรนำการวิจัยนี้ไปทดลองกับนักเรียนในโรงเรียน เพื่อเป็นการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็ก ผลคือจะทำให้นักเรียนอยากเรียน และอยากฝึกพัฒนาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ซึ่งจะส่งผลถึงความรู้ภาษาอังกฤษด้านต่างๆในวัยผู้ใหญ่ของนักเรียนเหล่านี้

ผู้ที่ได้อ่านงานวิจัยเรื่องนี้สามารถนำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์ เพื่อพัฒนา ปรับปรุง หรือปรับเปลี่ยนวิธีการสอนภาษาอังกฤษ การจัดสื่อการสอน การให้ประสบการณ์ด้านภาษาเพิ่มขึ้น อาจเป็นการพัฒนาด้านการฟัง หรือการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนในอนาคตต่อไป

เอกสารอ้างอิง

Jan Walker and June Boyce-Tillman. (2545). Emerald. เรียกใช้เมื่อ 20 June 2555 จาก <http://www.emeraldinsight.com/0965-4283.htm>

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). ผู้ช่วยศาสตราจารย์. ใน ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร (หน้า 296). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

เกตุร วงศ์ก้อม. (2550). ผู้ช่วยศาสตราจารย์. ใน การฝึกฟัง ฟังพูด สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.

กรุงเทพฯ: บริษัท กราฟฟิก สเปซ จำกัด.

ทองคำ พานจันทร์. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชินีบูรณะที่สอนโดยใช้เพลงกับการสอนแบบปกติ .

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2552). ใน วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, หลักการและเทคนิคการเขียนงานวิจัย วิทยานิพนธ์ และรายงาน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โพธิ์เพชร.

ศิริลักษณ์ ศรีพระจันทร์. (2553). ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้วิชาการฟังและการพูด 4 ตามแนวการสอนแบบผสมผสาน ร่วมกับการใช้สื่อตามสภาพจริง ที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองของผู้เรียน. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร , 1.

อดิศา เบญจรัตน์นันท. (2552). กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี , 173.

การพัฒนาแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร THE DEVELOPMENT OF ENGLISH VOCABULARY EXERCISES FOR COMMUNICATION IN THE COURSE OF ENGLISH FOR COMMUNICATION

อาจารย์พินญา ตีระรัตนชัย¹

¹ คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้แบบฝึก และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้นกลุ่มตัวอย่าง เป็น นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 (GE 1005) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง 2 กลุ่มเรียน ได้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ทำการทดลองโดยให้นักศึกษาเรียนด้วยแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 5 บทเรียน สอนบทละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 45 นาที จำนวน 10 คาบเรียน เป็นเวลา 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2) แบบทดสอบความสามารถทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง 3) แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการหาคะแนนระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีค่าเท่ากับ 76.25 / 75.15 ถือว่ามีประสิทธิภาพดี
2. ความสามารถในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการทำแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีค่าสูงกว่าก่อนการทำแบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อยู่ในระดับดีทุกบท

คำสำคัญ : แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ / คำศัพท์ภาษาอังกฤษ / ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร / การสร้างและการออกแบบแบบฝึกคำศัพท์

Abstract

The purposes of this research were to construct and test the students' efficiency of English vocabulary exercises for communication in the course of English for communication of sophomore in major of Retail Business Management, faculty of Business Administration, Panyapiwat Institute of Management, to compare students' English vocabulary learning ability before and after using the English vocabulary exercises constructed, and to study students' opinions toward the exercises.

The sample consisted of one randomly selected class of 40 second-year students in major of Retail Business Management, faculty of Business Administration during the second semester, academic year 2012. The students studied the five vocabulary exercises for communication in the course of English for communication. The duration of the experiment covered 10 class sessions, 45 minutes each over a ten-week period.

The instruments used for gathering data were: 1) The English vocabulary exercises for communication in the course of English for communication constructed by the researcher; 2) a vocabulary learning proficiency test, used as a pretest and posttest; and 3) a questionnaire on opinions toward the English vocabulary exercises for communication in the course of English for communication.

The t-test was used to analyze the data in order to assess the students' vocabulary learning ability before and after using the English vocabulary exercises for communication in the course of English for communication. In addition, the mean and standard deviation of the test scores were used to evaluate the students' opinions toward the five English vocabulary exercises for communication in the course of English for communication constructed.

The results of the study were:

1. The average of the 5 vocabulary learning tests from five exercises was 76.25 percent, whereas that of the posttest was 75.15 percent. This means that efficiency of the English vocabulary exercises for communication in the course of English for communication was good (higher than the 75/75 criterion).
2. The students' vocabulary learning ability after using the English vocabulary exercises for communication in the course of English for communication was significantly higher than that of before using the English vocabulary exercises for communication in the course of English for communication at the 0.05 statistical significance level.
3. The students' opinions toward the English vocabulary exercises for communication in the course of English for communication were highly positive.

KEY WORDS: ENGLISH VOCABULARY EXERCISES / ENGLISH VOCABULARY / ENGLISH FOR COMMUNICATION / MATERIAL DESIGN AND CONSTRUCTION

บทนำ

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนไทย และคนทั่วโลกไปแล้ว มนุษยชาติทุกวันนี้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูโทรทัศน์ การดูภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หนังสือ หรือคู่มือทางด้านวิชาการต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการรวมตัวของชาติในอาเซียน 10 ประเทศ (AEC หรือ Asean Economics Community) ในปี 2558 นี้ เพราะภาษาอังกฤษจะเป็นภาษากลางที่สำคัญในการสื่อสารระหว่างภูมิภาคและเป็นภาษาที่มีความจำเป็นอย่างมากสำหรับคนไทย จากกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” อาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษปัจจุบันคือภาษานานาชาติ เป็นภาษากลางของโลก ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของมนุษยชาติ เป็นภาษาที่มนุษย์บนโลกใช้ติดต่อกันเป็นหลัก ไม่ว่าแต่ละคนจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมกันทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักด้วยเหตุนี้ทุกชาติทุกภาษาจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองรองลงมาจากภาษาประจำชาติ เป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่ปฐมวัยไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต ดังนั้นจึงจำเป็นต้องเร่งพัฒนาความสามารถในทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของเด็กไทย เพื่อการดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์ในประชาคมอาเซียน (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2556, มกราคม : เว็บไซต์) เพื่อสนองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนที่จะถึงนี้ อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ นักวิชาการ และผู้เกี่ยวข้องด้านการจัดการเรียนภาษาอังกฤษ ตระหนักถึงความจำเป็นและความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จากการศึกษาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทยนั้นพบว่าผลลัพธ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

การเรียนรู้คำศัพท์มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญในการสื่อสาร ดังที่ David Wilkins กล่าวไว้ว่า “ปราศจากไวยากรณ์การสื่อสารเกิดขึ้นน้อยมาก ปราศจากคำศัพท์การสื่อสารจะไม่เกิดขึ้นเลย” (Byki 2008 : Web Site อ้างอิงในชลลดา เรืองฤทธิ์ราวี 2553 : 1) คำศัพท์ คือ หน่วยเสียงหลายๆ หน่วยเสียง มารวมกันเป็นข้อมูลที่รวบรวมความหมายและการออกเสียงของคำที่ใช้ในการสื่อสาร คำศัพท์คำหนึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ รูปคำ และความหมาย (พรสวรรค์ สีป้อ 2550 : 128)

สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ คือสถาบันอุดมศึกษาที่เน้นเสริมสร้างประสบการณ์การทำงานให้แก่ นักศึกษาอย่างจริงจังและครบถ้วน เพื่อสร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพทั้งในเชิงวิชาการและสามารถปฏิบัติงานได้จริง โดยเน้นหลักสูตรการเรียนทฤษฎีควบคู่กับการเรียนปฏิบัติ หรือฝึกงานที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนจริงๆ (work based learning) นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก ชั้นปีที่ 2 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 หลักจากที่เรียนจบในแต่ละภาคเรียนแล้ว จะต้องนำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนไปใช้ในการฝึกปฏิบัติงานในร้านสะดวกซื้อที่นักศึกษาลงฝึกปฏิบัติงานจริง

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานในร้านสะดวกซื้อจำนวน 20 คน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ และปัญหาหลักของนักศึกษาส่วนมาก คือ การไม่รู้คำศัพท์ที่จะใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงในร้านสะดวกซื้อ ตัวอย่างเช่น กรณีที่นักศึกษาไม่สามารถโต้ตอบหรือซักถามเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เมื่อพบกับลูกค้าชาวต่างประเทศที่เข้ามาซื้อของในร้านสะดวกซื้อ และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 (GE 1005) กับนักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานในร้านสะดวกซื้อ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ จากผลการสอบการอ่านและการพูด พบว่า นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์ที่ต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และนักศึกษามีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่มากพอ และไม่สามารถบอกปัญหาในการเรียนให้ผู้สอน

ทราบได้ ซึ่งสอดคล้องกับเลา (Lau 2003 : 2) ที่กล่าวว่า ลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจำกัด (Limited English Proficiency) คือนักเรียนเหล่านี้ขาดแรงจูงใจในการพูดและการสื่อสารในชั้นเรียน

นอกจากปัญหาด้านการสื่อสารและไม่รู้คำศัพท์ของนักศึกษาแล้ว ปัญหาของแบบเรียนที่มีเนื้อหาไม่สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของนักศึกษาที่จะนำไปใช้ในการฝึกปฏิบัติงานได้จริง ทำให้ผู้บริหารสถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์มีนโยบายให้ผู้สอนสร้างเอกสารประกอบการสอนขึ้นเอง ความคิดนี้สอดคล้องกับโจนส์ (Jones 1990 : 89 อ้างใน Gatehouse 2001 : 10) ที่กล่าวว่ามีแบบเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจจำนวนมากที่อ้างว่าตรงกับความต้องการของผู้เรียน แต่แทบจะไม่มีแบบเรียนใดเลยที่เป็นเช่นนั้น เช่นเดียวกับหวาง (Wang 2004 : 2) ที่กล่าวว่าแม้จะมีการผลิตและจำหน่ายเอกสารประกอบการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจจำนวนมาก แต่แทบจะไม่มีแบบเรียนภาษาอังกฤษเล่มใดเลยที่ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการอย่างแท้จริง และออร์ (Orr 2001 : 209) ได้กล่าวว่า การหาหนังสือเรียนที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก ผู้สอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจจึงควรรวบรวมเอกสารจากแหล่งต่างๆ หรือสร้างเอกสารการสอนขึ้นมาเองเพื่อตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง

การใช้แบบฝึกเสริมทักษะเพื่อเป็นเครื่องมือหนึ่งในการฝึกฝนทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จึงเป็นอีกวิธีที่เหมาะสมกับผู้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจำกัด เพราะการฝึกทักษะด้านคำศัพท์อย่างถูกต้อง ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายๆ อย่าง เช่น การฝึกซ้ำๆ ทบทวนบ่อยๆ จึงจะทำให้ผู้เรียนจำได้ ฟังเข้าใจ พูด อ่าน เขียน ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว และวิธีที่จะฝึกทักษะทางภาษาให้ได้ผลวิธีหนึ่ง คือการฝึกทักษะด้วยแบบฝึกทักษะ เพราะแบบฝึกทักษะเป็นส่วนประกอบสำคัญในการสอนภาษา (วิภา จินนงาม 2554 : 3) ประโยชน์ของแบบฝึกนั้นเป็นสื่อที่ตอบสนองความสนใจของผู้เรียนเพราะสร้างขึ้นตามระดับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นสื่อการสอนที่ช่วยแบ่งเบาภาระผู้สอนทำให้มองเห็นปัญหา ข้อบกพร่องและจุดอ่อนของผู้เรียน เป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาที่ดีขึ้น (ดร.ณิ เรือนใจมัน 2546 : 48) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นที่ว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นโดยผ่านขั้นตอนต่างๆ เช่น การศึกษาวิเคราะห์ปัญหาด้านหลักสูตร ความต้องการของผู้เรียน ฯลฯ และได้รับการพัฒนาให้เหมาะสมกับผู้เรียน แบบฝึกจึงเป็นสื่อที่ช่วยประหยัดเวลาสำหรับครูผู้สอนในเรื่องการเตรียมการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเหมาะสมกับผู้เรียน ผู้เรียนสามารถฝึกซ้ำๆ ได้ตามความต้องการของตน ซึ่งจะช่วยให้เกิดความคล่องแคล่วแม่นยำ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาที่คงทน (ศศิวิมล กังลิ 2544 : 71) อาจกล่าวได้ว่า แบบฝึกทักษะทำให้นักศึกษาเกิดความแม่นยำ คล่องแคล่ว ในแต่ละทักษะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินทักษะทางภาษาของนักเรียนได้

ในปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่านักศึกษาไทยไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาสาเหตุหนึ่ง คือ การขาดความรู้ทางด้านคำศัพท์ ดังนั้นการพัฒนาแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบย่อยทางภาษาที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปัญหาสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ที่ผู้วิจัยพบส่วนใหญ่เกิดจากนักศึกษามีพื้นฐานความรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์จริงในร้านสะดวกซื้อ ที่นักศึกษาฝึกปฏิบัติงานจริง รวมถึงพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักศึกษาน้อยมาก จึงทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก

จากการศึกษาความสำคัญ ปัญหา และวิธีการสอนที่นำมาใช้ในการสอนคำศัพท์ และคุณประโยชน์ของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 มีความสนใจที่จะศึกษาและมุ่งพัฒนาแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ผลการพัฒนาแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังกล่าวจะเป็นแนวทางช่วยเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา และพัฒนาความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้จริงในการลงฝึกปฏิบัติงาน และผู้วิจัยต้องการทราบว่าผลการพัฒนาการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกคำศัพท์เพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ก่อนและหลังเรียนมีผลแตกต่างกันอย่างไร อันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น ตลอดจนศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้ได้ตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ 2520 : 136)
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ปัญหาการวิจัย

1. แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ 2520 : 136) หรือไม่
2. ความสามารถทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ หลังจากได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สูงกว่าความสามารถทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกหรือไม่
3. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจสถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ มีความคิดเห็นอย่างไรต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ 2520 : 136)
2. ความสามารถทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ หลังจากได้รับการฝึกโดยใช้แบบ

ฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สูงกว่าความสามารถทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึก

3. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจสถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี ต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 (GE 1005) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 18 กลุ่มเรียน รวมทั้งสิ้น 439 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก คณะบริหารธุรกิจ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 (GE 1005) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยวิธีเลือกแบบเฉพาะเจาะจงมา 2 กลุ่มเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4

ตัวแปรตาม คือ 1) ความสามารถทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา 2) ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4

3. เนื้อหาคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทดลองเป็นคำศัพท์ที่อยู่ในเอกสารประกอบการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 (GE 1005) จำนวน 5 เรื่อง คือ 1) **Introducing Non Food Products** 2) **Introducing Food Products** 3) **Telling Products location** 4) **Payment System** 5) **Describing Promotions** ซึ่งจะเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในร้านสะดวกซื้อที่นักศึกษาใช้เป็นสถานที่จริงในการลงฝึกปฏิบัติงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ

1. แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก จำนวน 5 บทเรียน โดยแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ ประกอบด้วยเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในร้านสะดวกซื้อที่นักศึกษาใช้เป็นสถานที่จริงในการลงฝึกปฏิบัติงาน โดยที่ผู้วิจัยนำคำศัพท์ที่อยู่ในเอกสารประกอบการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 (GE 1005) ที่ผ่านกระบวนการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาทางรายวิชา วงคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษแล้ว จำนวน 5 เรื่อง คือ 1) **Introducing Non Food Products** 2) **Introducing Food Products** 3) **Telling Products location** 4) **Payment System** 5) **Describing Promotions** เพื่อนำมาพัฒนาแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 76.25 /75.15 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 แต่ไม่เกินร้อยละ 2.5 จึงแสดงว่าแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพดี

2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกัน แต่มีการสลับข้อคำถาม มีลักษณะแบบเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ 50 คะแนน ซึ่งมีความยากง่าย (P) ระหว่าง 0.21-0.75 ค่าอำนาจจำแนก (D) ระหว่าง 0.28-0.77 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.74

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ทั้ง 5 บท ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยสอบถามความคิดเห็นใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม และด้านประโยชน์ของแบบฝึก แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 10 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.84

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นทดสอบก่อนเรียนแบบฝึกคำศัพท์ ให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ก่อนเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ชุดเดียวกับแบบทดสอบหลังเรียน แต่มีการสลับข้อคำถาม แบบทดสอบมีลักษณะแบบเลือกตอบมี 4 ตัวเลือก 50 ข้อ 50 คะแนน ใช้เวลา 50 นาที เพื่อวัดความสามารถในการเรียนแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 จากนั้นตรวจให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน และบันทึกคะแนนของนักศึกษาแต่ละคน

2. ขั้นการใช้แบบฝึกคำศัพท์ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง โดยให้ใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่เน้นเนื้อหาคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในร้านสะดวกซื้อที่นักศึกษาจะต้องลงฝึกปฏิบัติงานหลังจบภาคเรียนทุกๆภาคเรียน จำนวน 5 บทเรียน สอนบทละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 45 นาที จำนวน 10 คาบเรียน เป็นเวลา 10 สัปดาห์ และให้นักศึกษาทำแบบสอบถามวัดความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น รวมทั้งสิ้น 5 บท จากนั้นตรวจสอบคะแนน และบันทึกคะแนนของนักศึกษาแต่ละคน

3. ขั้นทดสอบหลังเรียน ให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 หลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน แต่มีการสลับข้อคำถาม แบบทดสอบมีลักษณะเลือกตอบมี 4 ตัวเลือก 50 ข้อ 50 คะแนน ใช้เวลา 50 นาที เพื่อวัดความสามารถในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 จากนั้นตรวจให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน และบันทึกคะแนนของนักศึกษาแต่ละคน เพื่อนำคะแนนที่ได้ไปหาประสิทธิภาพของแบบฝึก และเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละบทโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ และทำการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 โดยใช้สูตร $E1/E2$ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ 2520 : 136)

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ สถิติ t (t - test) วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นรายข้อและรายฉบับ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนแบบประมาณค่า โดยนำค่าระดับความคิดเห็นของนักศึกษามาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for WINDOWS แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับความคิดเห็นตามเกณฑ์ที่ปรับปรุงมาจากเกณฑ์ของเบสท์ (Best 1986 : 181-182)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำผลการทดลองมาวิเคราะห์ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งการนำเสนอเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตอนที่ 2 ผลเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 5 บท

โดยสามารถสรุปผลการวิจัยตามสมมุติฐานของการวิจัยได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 1 ผลสรุปของการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การทดลองครั้งที่	จำนวนนักเรียน	คะแนนแบบทดสอบรายบท (E1)		คะแนนทดสอบหลังเรียน (E2)		ประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (E1 /E2)
		คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	
1	1 คน	5x10x1=50	38 (76.00%)	50x1=50	36 (72.00%)	76.00 / 72.00
2	10 คน	5x10x10=500	394 (78.80%)	50x10=500	377 (75.40%)	78.80 / 75.40
3	40 คน	5x10x40=2000	1525 (76.25%)	50x40=2000	1503 (75.15%)	76.25 / 75.15

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ใช้ทดลองในภาคสนามโดยทดลองกับนักศึกษาจำนวน 40 คน ผลปรากฏว่า นักศึกษาทำแบบทดสอบทุกบทได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76.25 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนรู้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75.15 สำหรับค่าประสิทธิภาพที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างคือ $76.25 / 75.15$ แสดงว่าแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพ E1 และ E2 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ $75/75$ แต่ไม่เกินร้อยละ 2.5 จึงแสดงว่าแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพดี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

ตอนที่ 2 ผลเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย ($\bar{D}$) และค่าทดสอบ t ของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{D}$	t	Sig
ก่อนเรียน	50	29.48	5.24	5.10	8.75*	0.00
หลังเรียน	50	34.58	5.62			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเท่ากับ 29.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.24 และคะแนนหลังการใช้แบบฝึกเท่ากับ 34.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.62 คะแนนผลต่างเฉลี่ย $\bar{D}$ ระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเท่ากับ 5.10 ค่าสถิติ t เท่ากับ 8.75 แสดงว่าความสามารถในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังจากได้รับการฝึกโดยการใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 5 บท สูงกว่าก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($\text{Sig} = 0.00 < 0.05$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 5 บท

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อ
แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 5 บท

ความคิดเห็นต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	ค่าเฉลี่ยรวม 7 บท		ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านรูปแบบ			
1. ตัวอักษร ภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา อ่านง่ายและชัดเจน	4.15	0.65	1
2. การนำเสนอเนื้อหาแต่ละบทมีความชัดเจน	4.07	0.62	2
ค่าเฉลี่ยรวมด้านรูปแบบ	4.11	0.55	
ด้านเนื้อหา			
3. ปริมาณของเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน	4.19	0.72	3
4. สามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปใช้ในการฝึกงานได้จริง	4.56	0.50	1
5. ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นเรียนของข้าพเจ้า	4.36	0.56	2
ค่าเฉลี่ยรวมด้านเนื้อหา	4.37	0.47	
ด้านประโยชน์จากการเรียนรู้			
6. ประโยชน์จากการเรียนรู้คำศัพท์ในแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้ข้าพเจ้าทราบความหมายของคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น	4.25	0.59	2
7. การเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้านำคำศัพท์ที่เรียนไปใช้ในการสื่อสารในร้านสะดวกซื้อเมื่อลงฝึกงานได้	4.30	0.65	1
8. ประโยชน์จากการเรียนรู้คำศัพท์ในแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.16	0.61	4
9. ประโยชน์จากการเรียนรู้คำศัพท์ในแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในร้านสะดวกซื้อเมื่อลงฝึกงานได้จริง	4.19	0.58	3
10. ประโยชน์จากการเรียนรู้คำศัพท์ในแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้ข้าพเจ้าได้รับความหลากหลายในการเรียนคำศัพท์มากขึ้น	4.16	0.61	4
ค่าเฉลี่ยรวมด้านประโยชน์จากการเรียนรู้	4.21	0.43	

จากตารางที่ 3 สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 5 บท โดยสรุปได้ดังนี้

1. ด้านรูปแบบ พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.11$, S.D.= 0.55) ในแต่ละข้อได้ค่าระดับเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ข้อที่ 1 ตัวอักษร ภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา อ่านง่ายและชัดเจน ($\bar{X} = 4.15$, S.D.= 0.65) ข้อที่ 2 การนำเสนอเนื้อหาแต่ละบทมีความชัดเจน ($\bar{X} = 4.07$, S.D.= 0.62)

2. ด้านเนื้อหา พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.37$, S.D.= 0.47) โดยในแต่ละข้อได้ค่าระดับเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ข้อที่ 4 สามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปใช้ในการฝึกงานได้จริง ($\bar{X} = 4.56$, S.D.= 0.50) ข้อที่ 5 ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นเรียนของข้าพเจ้า ($\bar{X} = 4.36$, S.D.= 0.56) ข้อที่ 3 ปริมาณของเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน ($\bar{X} = 4.19$, S.D.= 0.72)

3. ด้านประโยชน์จากการเรียนรู้ พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.21$, S.D.= 0.43) โดยในแต่ละข้อได้ค่าระดับเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ข้อที่ 7 การเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษทำให้นักศึกษานำคำศัพท์ที่เรียนไปใช้ในการสื่อสารในร้านสะดวกซื้อเมื่อลงฝึกงานได้ ($\bar{X} = 4.30$, S.D.= 0.65) ข้อที่ 6 ประโยชน์จากการเรียนรู้คำศัพท์ในแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษาทราบความหมายของคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น ($\bar{X} = 4.25$, S.D.= 0.59) ข้อที่ 9 ประโยชน์จากการ

เรียนรู้คำศัพท์ในแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักศึกษาสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในร้านสะดวกซื้อเมื่อลงฝึกงานได้จริง ($\bar{X} = 4.19$, S.D.= 0.58) ข้อที่ 8 ประโยชน์จากการเรียนรู้คำศัพท์ในแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษารู้สึกสนุกสนานกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น ($\bar{X} = 4.16$, S.D.= 0.61) และข้อที่ 10 ประโยชน์จากการเรียนรู้คำศัพท์ในแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษาได้รับความหลากหลายในการเรียนคำศัพท์มากขึ้น ($\bar{X} = 4.16$, S.D.= 0.61)

ดังนั้น จากการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 5 บทแสดงให้เห็นว่า โดยภาพรวมนักศึกษามีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

จากผลการทดลองของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยอภิปรายผล ดังนี้

1. จากการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.25 / 75.15 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 แต่ไม่เกินร้อยละ 2.5 จึงแสดงว่าแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพดี อาจเกิดจากปัจจัยหลายอย่าง กล่าวคือ ก่อนการสร้างแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานในร้านสะดวกซื้อ และพบว่าปัญหาส่วนใหญ่เนื่องมาจากการไม่รู้คำศัพท์ที่จะใช้เรียกชื่อของ และชนิดของแต่ละประเภทที่อยู่ในร้านสะดวกซื้อที่ลงฝึกปฏิบัติงานอยู่ จากประเด็นดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแก่นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ จะต้องลงฝึกปฏิบัติงานในร้านสะดวกซื้อ ทุกภาคเรียนนั้น ผู้วิจัยจึงสำรวจคำศัพท์ของชื่อของ และชนิดของแต่ละประเภทที่อยู่ในร้านสะดวกซื้อ ที่นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ทราบคำศัพท์ที่จะใช้เรียกเพื่อการสื่อสารกับลูกค้าในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในร้าน มาใช้เป็นคำศัพท์ในการสอน โดยใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เมื่อนักศึกษาได้เรียนรู้คำศัพท์ที่ตนเองไม่ทราบความหมาย และมีความจำเป็นต้องนำไปใช้ในสถานการณ์จริงที่ตนเองประสบแล้วนั้น มีผลทำให้นักศึกษามีความตั้งใจและพยายามที่จะเรียนรู้คำศัพท์เหล่านั้น ซึ่ง ลาโด (Lado 1986 : 118-120) ได้กล่าวว่า คำศัพท์ที่ควรนำมาสอนควรเป็นคำศัพท์ที่ควรที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน และสอดคล้องกับแฮคราฟท์ (Haycraft 1996 : 44) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ที่ตนต้องการจะเป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการจดจำความหมายคำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโสภิตา เสรีสุชาติ (2544) ซึ่งทำการคัดเลือกคำศัพท์จากหนังสือเรียนและทำการสำรวจคำศัพท์ที่นักศึกษาทราบและไม่ทราบความหมาย และคัดเลือกคำศัพท์ที่นักศึกษาไม่ทราบความหมายร้อยละ 70 ขึ้นไปมาสร้างกิจกรรมเสริมประกอบการสอนคำศัพท์เพื่อการสื่อสาร ทำให้นักศึกษาเข้าใจคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นและสามารถนำไปใช้สื่อสารได้ รวมถึงมีความเห็นต่อกิจกรรมเสริมประกอบการสอนคำศัพท์เพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับสูงทุกกิจกรรม

อีกทั้งค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตัวแรกมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าตัวหลัง (76.25 / 75.15) กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการทำแบบทดสอบรายบท มีค่าสูงกว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนเมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเครือฟ้า ไวแสน (2553) ทศนพรรณ แยมคง (2551) และเขมิกา ทับทิมใส (2546) ที่พบว่าค่าประสิทธิภาพตัวแรกของแบบฝึกที่สร้างขึ้นสูงกว่าค่าประสิทธิภาพตัวหลังทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าการทำแบบทดสอบรายบทนั้น เป็นการวัดผลทันทีจากสิ่งที่นักศึกษาเพิ่งเรียนจบมา ทำให้นักศึกษายังสามารถจำคำศัพท์และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ดีกว่าการทำแบบทดสอบหลังเรียนที่ผู้วิจัยให้ทำเมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากการในขั้นตอนของการสอนที่ทำให้นักศึกษาได้ทราบความหมายของคำศัพท์ และในขั้นการฝึก นักศึกษาต้องนำ

คำศัพท์ที่ได้เรียนจากแบบฝึกเสริมคำศัพท์ ผักผ่นเข้าไปเข้ามาจนเข้าใจความหมายของคำศัพท์มากขึ้นและสามารถนำไปใช้ได้จริงในสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของชอมสกี (Chomsky 1965, อ้างอิงใน โสภิตา เสรีสุชาติ 2544 : 94) ซึ่งเป็นแนวคิดที่เน้นวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) เป็นวิธีสอนที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารในสถานการณ์จริง วิธีสอนนี้ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน

2. ผลจากการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนแบบฝึกสูงกว่าก่อนการเรียนแบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจจะมีสาเหตุ คือ แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้สร้างขึ้นโดยยึดแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเน้นที่วิธีสอนตามแนวสื่อสาร เน้นให้นักศึกษาฝึกเป็นรายบุคคล เป็นแบบฝึกที่ให้นักศึกษาได้ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วในช่วงเวลา จึงทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และจำได้ดี และสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ในแต่ละสถานการณ์และในชีวิตจริง เมื่อนักศึกษาลงฝึกปฏิบัติงานในร้านสะดวกซื้อ ซึ่งสอดคล้องกับ วิภา จินนงาม (2554 : 69) ที่กล่าวว่า การใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักศึกษาพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น เนื่องจากแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นทักษะทางภาษาและการฝึกทำซ้ำๆ เพื่อให้จดจำและฝึกทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น และสามารถใช้คำศัพท์ในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ เมื่อนักเรียนเข้าใจทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกรในการเรียน ทำให้มีความเชื่อมั่นในการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยอาจสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มีความเอาใจใส่ในการพัฒนาการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ สนใจอยากเรียนรู้คำศัพท์ที่ตนเองไม่รู้ ไม่สามารถสื่อสารได้จากประสบการณ์ในอดีตที่ตนเองประสบมา จึงมีความกระตือรือร้นในการเรียนแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างดี เกิดความสนุกในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ตนเองเล็งเห็นว่ามีจำเป็นต้องนำไปใช้ในชีวิตจริง ประกอบกับมีความพยายามที่จะนำความรู้ความสามารถที่ได้จากการเรียนแบบฝึกไปใช้ให้เกิดประโยชน์เพื่อที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน รวมถึงการลงฝึกปฏิบัติงานในร้านสะดวกซื้อได้จริง

3. จากผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้แบบสอบถามวัดความคิดเห็นพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง จากแบบฝึกทั้งหมดรวม 5 บท พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อรูปแบบ เนื้อหา และประโยชน์จากการเรียนรู้ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงทุกข้อ ข้อที่ได้ค่าระดับเฉลี่ยสูงสุดในด้านรูปแบบ คือ ข้อที่ 1 ตัวอักษร ภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหาอ่านง่ายและชัดเจน ($\bar{X} = 4.15$, S.D.= 0.65) ค่าระดับเฉลี่ยสูงสุดในด้านเนื้อหา คือ ข้อที่ 4 สามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปใช้ในการฝึกงานได้จริง ($\bar{X} = 4.56$, S.D.= 0.50) ค่าระดับเฉลี่ยสูงสุดในด้านประโยชน์จากการเรียนรู้ คือ ข้อที่ 7 การเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้านำคำศัพท์ที่เรียนไปใช้ในการสื่อสารในร้านสะดวกซื้อเมื่อลงฝึกงานได้ ($\bar{X} = 4.30$, S.D.= 0.65) แสดงให้เห็นว่า นักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อรูปแบบ เนื้อหา และประโยชน์จากการเรียนรู้อยู่ในระดับสูง อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังนี้

3.1 แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีรูปแบบ เนื้อหา และภาพประกอบ ที่ตรงตามความสนใจอยากเรียนรู้ของนักศึกษา แบบฝึกหัดในแต่ละบทเข้าใจง่าย มีความเหมาะสมกับนักศึกษาภายหลังที่ได้เรียนบทเรียนแล้วนักศึกษามีความเข้าใจกับสิ่งที่เรียนรู้ ทำให้นักศึกษาเล็งเห็นความจำเป็นในการเรียนคำศัพท์ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในกับสถานการณ์จริงที่ตนเองไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

3.2 เนื้อหาในแบบฝึกสร้างขึ้นมาจากเน้นเนื้อหาที่นักศึกษาสามารถนำไปใช้ในการฝึกงานได้จริง ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเนื้อหาของแบบฝึกสามารถตอบโจทย์ความต้องการในการเรียนรู้ของนักศึกษา ที่หลังจากเรียนรู้แล้วนักศึกษาต้องลงมือปฏิบัติงานจริง รวมถึงเนื้อหากิจกรรมในแต่ละแบบฝึกมีความหลากหลาย ไม่ยากจนเกินความสามารถของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีเท่าที่ควร จากกิจกรรมที่ให้ทำ อาทิเช่น ให้นักศึกษาพูด จับคู่ เติมคำ เขียนตอบคำถาม มีการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกพูดโดยจำลองสถานการณ์จริง แสดงความคิดเห็นและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักศึกษาที่เรียนดีได้มีโอกาสได้ช่วยเหลือนักศึกษาที่เรียนอ่อน ทำให้นักศึกษาที่เรียนอ่อนมีความรู้สึกกล้าที่จะพูดสื่อสาร ร่วมในการทำกิจกรรม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเนื้อหาและกิจกรรมในแบบฝึกมีลักษณะตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ในบทต่อไป

3.3 ด้านคุณประโยชน์ นั้นจะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยที่ได้อยู่ในระดับดี เพราะเนื้อหาและกิจกรรมต่างๆในแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้นนี้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สาขาวิชาชีพของผู้เรียน รวมถึงการลงฝึกปฏิบัติงานของผู้เรียนในทุกภาคเรียน มีกิจกรรมที่ฝึกผู้เรียนอย่างหลากหลาย ดังนั้นผู้เรียนจึงเห็นว่าสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตจริง และสถานการณ์จริงเมื่อลงฝึกปฏิบัติงานได้อย่างแน่นอน เช่น เนื้อหาของบทเรียนในเรื่อง Introducing Food Product และ Introducing Non-Food Product นั้น ล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับการลงฝึกปฏิบัติงานในร้านสะดวกซื้อของนักศึกษาทุกคนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยกล่าวได้ว่า ประสิทธิภาพของนักศึกษาเมื่อศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และได้ลงฝึกปฏิบัติงานจริงในร้านสะดวกซื้อนั้นประสบปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองว่าไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศที่เข้ามาใช้บริการในร้านสะดวกซื้อได้ เพราะตัวนักศึกษาเองนั้นไม่รู้คำศัพท์ของสินค้าที่มีขายอยู่ในร้านนั่นเอง และเมื่อได้เรียนรู้เนื้อหาในแบบฝึกเสริมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น ทำให้นักศึกษามีความรู้ในคำศัพท์ที่มีความจำเป็นที่ต้องใช้เมื่อลงฝึกปฏิบัติงานจริงในร้านสะดวกซื้อ นักศึกษาเล็งเห็นความสำคัญของประโยชน์ที่ได้รับจากแบบฝึกนี้ได้อย่างชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในอดีตที่ตนเองไม่รู้คำศัพท์ จึงทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยเพิ่มพูนคำศัพท์ให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในร้านสะดวกซื้อเมื่อลงฝึกปฏิบัติงานได้ดี ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษสามารถนำแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มาต่อยอดพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะการสอนโดยใช้แบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้สูงขึ้นได้

2. ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษสามารถนำแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไปใช้เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษามีความสนใจในการเรียนรู้คำศัพท์และนำไปใช้ในการสื่อสารได้จริงมากยิ่งขึ้น

3. การนำแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปใช้ในการสอน สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเนื้อหาอื่นๆได้อย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาให้มากขึ้น เช่น คำศัพท์เทคนิคสำหรับการศึกษาทางด้านการตลาด คำศัพท์เทคนิคสำหรับการศึกษาทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ คำศัพท์เทคนิคสำหรับการศึกษาทางด้านเทคโนโลยี คำศัพท์เทคนิคสำหรับการศึกษาทางการเกษตร เป็นต้น ทั้งนี้เพราะศัพท์ทางวิชาการส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์เฉพาะทาง และค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียน
2. ควรสร้างแบบฝึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยเป็นคำศัพท์เฉพาะทางในแต่ละศาสตร์ เพื่อนำคำศัพท์ที่จำเป็นในการใช้งานจริงของผู้เรียนในทุกสายอาชีพ มาพัฒนาการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา ที่ยังคงประสบปัญหากับการไม่รู้ศัพท์ในสายงานที่ตนเองเรียนจึงไม่สามารถสื่อสารกับลูกค้า หรือหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องได้ เมื่อลงฝึกปฏิบัติงานในสถานประกอบการจริง

การพัฒนาสื่อประสมสำหรับการเรียนรู้รำวงมาตรฐาน

Multimedia Development for "Ram Wong Madtatan" Learning

ผศ.ดร.ดัชกรณ ตันเจริญ^{1*}, สุพัตรา วิริยะวิสุทธิสกุล^{2**},
วรรณวิภา วงศ์ไธสกุล^{3***}, นัทธมน ร้ายปล้อง^{4****}, และนันทศักดิ์ เทศวิศาล^{5*****}
Datchakorn Tancharoen^{1*}, Supatta Viriyavisuthisakul^{2*},
Wanvipa Wongvilaisakul^{3*}, Nuttamon Rayplong^{4*}, and Nantasak Thesvisal^{5*}

^{1,2,3,4,5}

คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์

^{1,2,3,4,5}

Faculty of Engineering and Technology Panyapiwat Institute of Management

E-mail: <datchakorntan*, supattavir**, wanvipawon***, nuttamonray****, nantasakthe*****>@pim.ac.th

บทคัดย่อ

โครงการนี้เป็นการพัฒนาสื่อประสมเพื่อใช้เรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมไทย โดยเฉพาะการรำวงมาตรฐาน ซึ่งมีบทบาทและความนิยมอย่างกว้างขวางตั้งแต่ในอดีต แต่มีบทบาทและความสำคัญลดลงไปเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมหลายด้านที่เข้ามามีอิทธิพล อันส่งผลต่อค่านิยมของคนไทย ส่งผลให้การหาชมการรำวงมาตรฐานได้ยากในปัจจุบัน ดังนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริม เผยแพร่ และอนุรักษ์ไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมอันดีของไทยในการรำวงมาตรฐาน งานวิจัยนี้จึงได้ดำเนินการขึ้นเพื่อช่วยเพิ่มช่องทางการศึกษาเรียนรู้รำวงมาตรฐานสำหรับผู้สนใจ โดยได้รวบรวมเนื้อหาประวัติของการรำวงมาตรฐานและท่ารำต่างๆ นำเสนอด้วยมัลติมีเดีย ซึ่งช่วยเพิ่มความน่าสนใจของเนื้อหาให้มากขึ้น การพัฒนาอาศัยเทคนิคการนำเสนอในรูปแบบของเว็บไซต์โดยใช้ระบบจัดการเนื้อหา และนำมัลติมีเดีย ได้แก่ ภาพ เสียง และการสร้างภาพเคลื่อนไหวด้วยเทคโนโลยีแฟลชมาประยุกต์ใช้ร่วมด้วย ซึ่งในงานวิจัยนี้จะมีการแนะนำลำดับขั้นตอนในการพัฒนาด้วยโปรแกรมต่างๆ ในการสร้างเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาสื่อประสมในการเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมไทยต่างๆ ต่อไป

คำสำคัญ อีเลิร์นนิ่ง รำวงมาตรฐาน สื่อประสม การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม

Abstract

This project is the multimedia development for "Ram Wong Madtatan" learning which had an important role in the past. However, the popularity was decreased due to cultural changes. Thus, it can be hard to see "Ram Wong Madtatan" today. This project is proposed to support, preserve and publish the traditional Thai dance especially "Ram Wong Madtatan". The information about various sources were collected and presented in the forms of multimedia. Multimedia website is used to present the interesting traditional Thai culture. Content management system is used to develop this website and utilizes the multimedia technology such as image, sound, video and flash technology to create graphics. We also introduce the development process using various programs to create the multimedia for cultural learning.

Keywords: e-Learning, Ram Wong Madtatan, Multimedia, Cultural Conservation

บทนำ

ศิลปะการร่ายมาตรฐานเป็นศิลปะการละเล่นพื้นเมืองของไทยที่เป็นทรัพย์สินทางปัญญาของบรรพบุรุษซึ่งได้สร้างสรรค์ไว้ โดยได้รับการสืบทอดมาอย่างต่อเนื่องเพื่ออนุรักษ์ไว้ซึ่งแบบแผนศิลปวัฒนธรรมของชาติมาเป็นเวลานาน อีกทั้งได้มีการปรับปรุงเนื้อร้องและทำนองให้ดีขึ้นตามยุคสมัย อย่างไรก็ตามการร่ายมาตรฐานในปัจจุบันมีบทบาทและความสำคัญลดลงไปเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย ข้อมูลเกี่ยวกับการร่ายมาตรฐานค่อยๆ หายไป การรวบรวมข้อมูลและการสื่อสารนำเสนอซึ่งยังไม่สะดวกต่อการศึกษาค้นคว้า ทำให้ยังไม่สามารถเผยแพร่ศิลปะพื้นบ้านของไทยได้อย่างกว้างขวางเท่าที่ควร

การร่ายมาตรฐานเป็นมรดกที่สำคัญของชาติซึ่งมีคุณค่าควรแก่การสืบทอดสู่เยาวชนรุ่นหลัง งานวิจัยสื่อประสมสำหรับการเรียนรู้ร่ายมาตรฐานนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมศิลปะการร่ายมาตรฐานของไทยเอาไว้ ทั้งประวัติ เนื้อหา เพลงร่าย และทำรำที่ใช้ โดยจัดทำผ่านสื่อประสมต่างๆ เพื่อเผยแพร่แก่นักเรียน นักศึกษา ตลอดจนผู้สนใจทั่วไป โดยเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนมีการสอนร่ายมาตรฐานในหลักสูตร จะทำให้เกิดความภาคภูมิใจและตระหนักในคุณค่าของมรดกทางศิลปวัฒนธรรมของชาติไทยเกิดความรู้สึกหวงแหนในสมบัติวัฒนธรรมอันล้ำค่านี้

สื่อประสมสำหรับการร่ายมาตรฐานชุดนี้ สามารถเป็นแหล่งข้อมูลทางวิชาการ ที่ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมประเภทร่ายมาตรฐาน และเป็นแหล่งเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทยอันทรงคุณค่าสำหรับชาวไทย ให้ได้รับการอนุรักษ์และสืบทอดสู่อนุชนรุ่นหลัง ซึ่งดำรงไว้ซึ่งศิลปะประจำชาติต่อไป

ประวัติการร่ายมาตรฐาน

การร่ายมาตรฐาน หมายถึง การรำเป็นหมู่คณะที่มีชายหญิงหลายคู่โดยเป็นการรำที่ประดิษฐ์ดงามเหมาะสมทั้งคำร้อง ทำนองและท่ารำโดยสมัยก่อนยังมิได้มีคำว่า "มาตรฐาน" จะเรียกกันเพียงว่า "ร่าย" เท่านั้น การร่ายนี้เป็นการละเล่นพื้นบ้านอย่างหนึ่งที่บ่งบอกถึงความสนุกสนาน การเล่นร่ายนั้นสืบเนื่องมาจากการเล่นรำโทน เพราะในสมัยก่อนเครื่องดนตรีหลักที่ใช้ประกอบจังหวะคือ โทน ฉิ่ง และกรับ โดยจังหวะการฟ้อนรำจะมีเสียงโทนเป็นเสียงหลักตีตามจังหวะหน้าทับ จึงเรียกกันว่า "รำโทน" ในด้านของบทร้องจะเป็นบทร้องที่มีภาษาเรียบง่าย ไม่พิถีพิถันในเรื่องถ้อยคำและสัมผัสวรรคตอนแต่อย่างใด ตามลักษณะของเพลงพื้นบ้าน เนื้อหาของเพลงจะออกมาในลักษณะกระซำกระซอ การเกี่ยวพาราสีหยอกล้อของหนุ่มสาว การเชิญชวน ตลอดจนการชมโฉมความงามของหญิงสาว เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อความสนุกสนานในการเล่น ในเรื่องของเครื่องแต่งกายในสมัยก่อนก็ไม่เน้นถึงความพิถีพิถันมากนัก เน้นเพียงความสะดวกสบายของชาวบ้าน โดยพื้นฐานของการร่ายมาตรฐานมาจากรำโทน ซึ่งเป็นศิลปะการละเล่นพื้นเมืองโดยผู้เล่นเดินเป็นวงสามารถยืนอยู่กับที่หรือเดินตามกันเป็นวงเป็นการรำคู่ระหว่างชายกับหญิงมีดนตรีหรือการร้องเพลงประกอบการรำ

การรำโทนนิยมเล่นในฤดูเทศกาลต่างๆ เฉพาะท้องถิ่นในบางจังหวัด ต่อมาได้มีผู้นำไปเล่นในท้องถื่นอื่นอย่างกว้างขวาง หรือทุกโอกาสที่มีงานรื่นเริง บทร้องส่วนใหญ่มีความหมายเชิงหยอกเย้า ชมโฉม รำพันรักระหว่างหนุ่มสาว บทร้องไม่พิถีพิถันในเรื่องถ้อยคำและสัมผัสนัก ในช่วงระยะเวลาที่รำโทนเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย ก็มีบทเพลงใหม่ๆ และทำนองแปลกๆ เกิดขึ้นเรื่อยๆ บทเพลงใดที่มีความไพเราะกินใจ ก็ยังจดจำกันต่อมาและยังนิยมร้องกันอยู่ เช่น เพลงใกล้เข้าไปอีกนิด ยวนยาเหล่ ซ่อมมาลี ตามองตา หล่อจริงนะดาราด เป็นต้น (ประเมษฐ์ บุญยะชัย, 2554)

ต่อมากรมศิลปากรได้รับมอบหมายจากรัฐบาลให้ปรับปรุงการละเล่นรำโทนใหม่โดยให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยตามแบบนาฏศิลป์ไทยและได้ร่วมกันประดิษฐ์ท่ารำขึ้น โดยเรียกรำที่ปรับปรุงนี้ว่า "ร่ายมาตรฐาน"

ปัจจุบันวัฒนธรรมไทยมีการเผยแพร่และผสมผสานกับวัฒนธรรมต่างชาติทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งรูปแบบและเนื้อหา จึงต้องอาศัยกระบวนการอนุรักษ์ส่งเสริมเพื่อช่วยธำรงศิลปะการละเล่นและวัฒนธรรมไทยอื่นๆ ให้คงอยู่ต่อไปการอนุรักษ์เป็นการรักษาสภาพศิลปะการร่ายของไทยให้คงอยู่ในลักษณะดั้งเดิม การส่งเสริมทำให้ศิลปะการร่ายของไทยให้คงอยู่ในสังคมไทย ส่วนการเผยแพร่เป็นการทำให้คนทั่วไปได้ทราบและรู้จักจนเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจและหวงแหนศิลปะการร่ายของไทยอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

สื่อประสมสำหรับการเรียนรู้ร่ายมาตรฐานนี้ พัฒนาขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการใช้สื่อประสม เป็นอีกแหล่งหนึ่งที่ทำหน้าที่เป็นองค์ความรู้ในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับศิลปะการร่ายมาตรฐานของไทย เพื่อส่งเสริมอนุรักษ์ และเผยแพร่แก่ผู้สนใจ สามารถใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับการร่ายมาตรฐานสำหรับนักเรียน นักศึกษา ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และผู้สนใจ โดยได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการร่ายมาตรฐานของไทยจากแหล่งต่างๆ ทั้งหมด 10 เพลง ถ่ายทอดผ่านสื่อมัลติมีเดียและคอมพิวเตอร์กราฟิก ได้แก่ วิดีโอภาพ เสียงประกอบ และกราฟิกโมเดลพระนาง 3มิติ เพื่อถ่ายทอดทำารรวมทั้งหมด 14 ท่าท่าเช่น ท่าสอดสร้อยมาลา ท่ารำสาย เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การใช้สื่อประสมเรื่องร่ายมาตรฐาน จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้ผู้เรียนรู้เรื่องประวัติร่าย จังหวะ ทำนอง การร้องเพลง และการฝึกท่าท่า เมื่อผู้เรียนเข้าใจจังหวะเพลงได้ ร้องเพลงได้ รู้ท่าท่าเบื้องต้น ก็จะเป็นพื้นฐานในการฝึกท่าต่อไป

นิรนาถ จุลเนียม (2545) ได้สร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง ร่ายมาตรฐาน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างประสิทธิภาพในการถ่ายทอดบทเรียน โดยอาศัยคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือช่วยสอนเรื่องร่ายมาตรฐาน โดยมีเป้าหมายในระดับปริญญาตรีคณะศิลปกรรมศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาดุริยางคศาสตร์ไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิศาล วชิราชัย (2549) ได้ทำการพัฒนาบทเรียนผ่านคอมพิวเตอร์การสอนรูปแบบการ์ตูนแอนิเมชันเรื่อง เกสขกรรมแผนไทย เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียน ประสิทธิภาพการเรียนรู้ และหาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์การสอนรูปแบบการ์ตูนแอนิเมชันโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องการผลิตสื่อประสมสำหรับการเรียนรู้สำหรับนักเรียน นักศึกษาในระดับต่างๆ ซึ่งมีประโยชน์สำหรับการศึกษารียนรู้ด้วยตนเอง และเผยแพร่ถ่ายทอดต่อไปได้

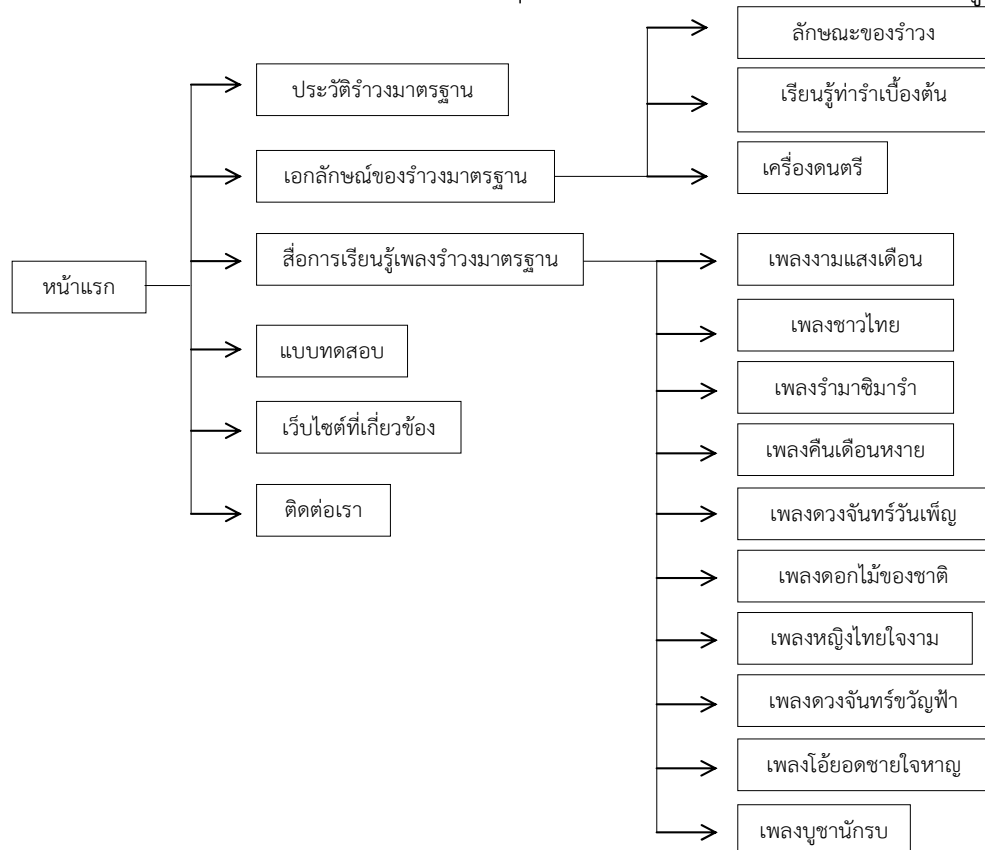
วิธีการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการพัฒนาสื่อประสมสำหรับการเรียนรู้ร่ายมาตรฐาน ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การเตรียมและวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รวบรวมข้อมูลสำหรับจัดทำสื่อการเรียนรู้ร่ายมาตรฐานแล้ว จะนำข้อมูลทั้งหมดมาเรียบเรียง โดยได้แบ่งศิลปะการละเล่นของไทยเป็น2 ประเภทด้วยกันคือ ประเภทการละเล่นของราชกรและประเภทการละเล่นของหลวง ซึ่งการละเล่นทั้ง 2 ประเภท ยังมีประเภทย่อยๆ อีกมากมาย อีกทั้งมีชุดการละเล่นของแต่ละประเภทย่อยอีกจำนวนมากมาย เช่นกัน จึงได้วิเคราะห์และกลั่นกรองนำเฉพาะศิลปะการละเล่นของไทยประเภทการละเล่นของราชกรบางชุดซึ่งเคยเป็นที่นิยมแต่หาชมได้ยากในปัจจุบันทั้งชุดที่เป็นการแสดง

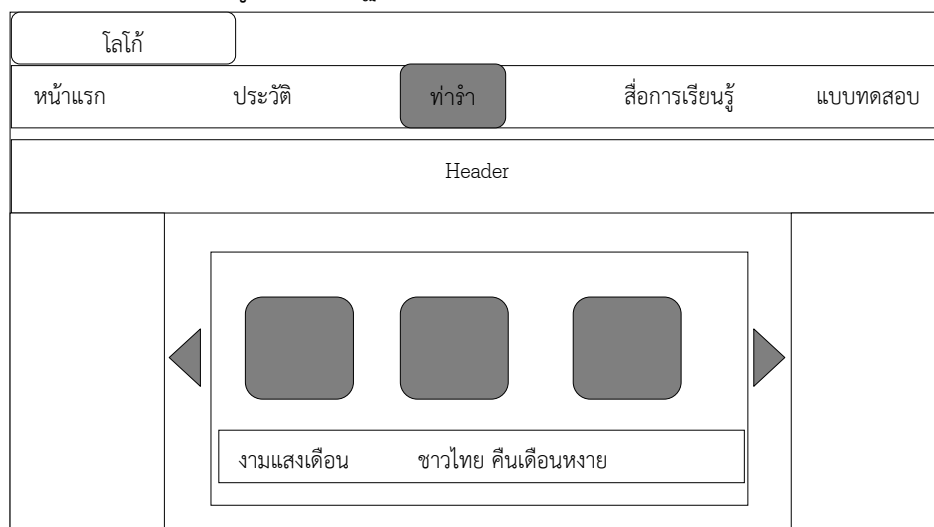
พื้นเมืองและชุดที่เป็นเพลงพื้นเมือง มาพัฒนาเป็นเว็บเท่านั้น และเพื่อให้ง่ายต่อการจัดหมวดหมู่ชุดศิลปะการเล่น จึงได้จำแนกศิลปะการเล่นออกตามภาคต่างๆ ของประเทศไทย ดังแสดงตามแผนผังในรูปที่ 1

ภาพที่ 1 : แผนผังภาพรวมของการออกแบบเว็บไซต์และสื่อประสม

2. การจัดทำ Story Board

การออกแบบการเรียนรู้รำวงมาตรฐานผ่านสื่อประสมโดยใช้การจัดทำ Story Board เป็นขั้นตอน หลังจากได้วางแผนนำเสนอเว็บในภาพรวมและสร้างการเชื่อมโยงของเว็บเพจต่างๆ แล้วโดยจะเป็นการสร้างเว็บเพจต่างๆ ภายในเว็บการเรียนรู้รำวงมาตรฐานผ่านสื่อประสม ดังภาพที่2

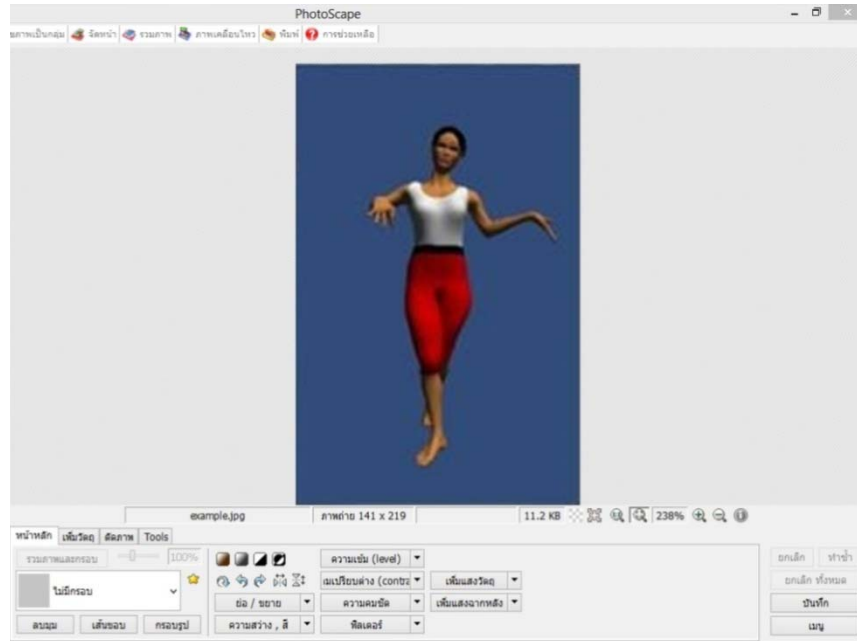

ภาพที่ 2: Story Board ของหน้าจอตำนารำวงมาตรฐาน

3. การจัดเตรียมภาพนิ่ง กราฟิก และวิดีโอ

3.1 การจัดเตรียมภาพนิ่ง กราฟิก และวิดีโอ

รูปภาพต่างๆ ภายในเว็บ ซึ่งเป็นลักษณะของภาพนิ่ง ตกแต่งโดยใช้โปรแกรม PhotoScape สำหรับ ตกแต่งเว็บให้หน้าสนใจยิ่งขึ้นใช้วิธีการดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3: ผลที่ได้จากการทำภาพโดยโปรแกรม PhotoScape

3.2 การจัดเตรียมภาพกราฟิก

เนื้อหาและรูปภาพที่เคลื่อนไหวภายในเว็บเพจ ถูกสร้างโดยใช้โปรแกรม Flash CS5 ใช้หลักการของเลเยอร์ (Layer) ซึ่งเลเยอร์เปรียบเสมือนแผ่นใสที่แต่ละแผ่นมีวัตถุแอนิเมชันเป็นตัวของตัวเอง วัตถุที่อยู่ในเลเยอร์เหนือจะทับวัตถุที่อยู่ในเลเยอร์ต่ำกว่า มักใช้เลเยอร์ที่อยู่ล่างสุดเป็นพื้นหลัง (Background) ของ Movie จาก Movie มีวิธีการสร้างดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้าง Layer ทั้ง 4 Layer

- Layer ที่ 1 สำหรับใส่ Action
- Layer ที่ 2 สำหรับใส่เนื้อหา
- Layer ที่ 3 สำหรับใส่ปุ่มต่างๆ
- Layer ที่ 4 สำหรับใส่ภาพพื้นหลัง

ขั้นตอนที่ 2 สร้างพื้นหลังของฉาก และใส่คำสั่งควบคุม

ขั้นตอนที่ 3 สร้างปุ่มกดและจัดการสถานะของปุ่มในแต่ละช่วงต่างๆ

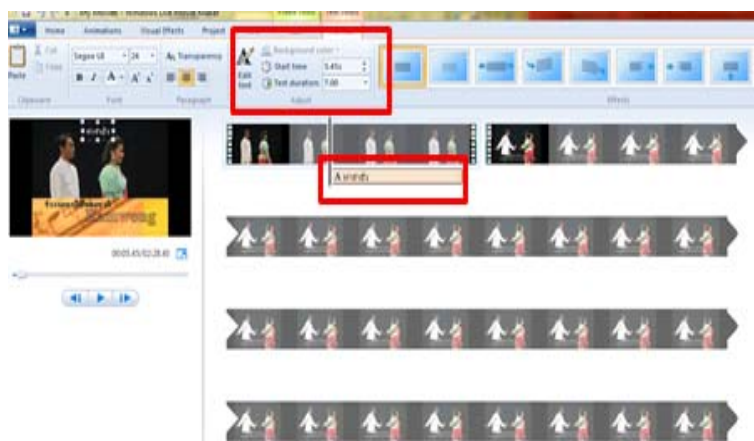
ขั้นตอนที่ 4 สร้างแอนิเมชัน สำหรับสร้างเนื้อหา ซึ่งจะได้รูปแบบดังแสดงในรูปที่ 4

ภาพที่ 4: หน้ากราฟิกที่ถูกสร้างด้วยโปรแกรม Flash

3.3 การจัดเตรียมวิดีโอ

การเรียนรู้ร่างทรงมาตรฐานผ่านสื่อมัลติมีเดียมีสื่อการเรียนรู้หลายรูปแบบนอกจากนี้ยังมีสื่อที่เป็นวิดีโอ แต่ก่อนที่จะเอาวิดีโอมาใส่ในสื่อการเรียนรู้ร่างทรงมาตรฐานนั้นต้องจัดเตรียมก่อนเพื่อให้ผู้เรียนรู้เข้าใจในการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น การจัดเตรียมวิดีโอจะใช้โปรแกรม Window Live Movie Maker และ โปรแกรม Flash ดังรูปที่ 5

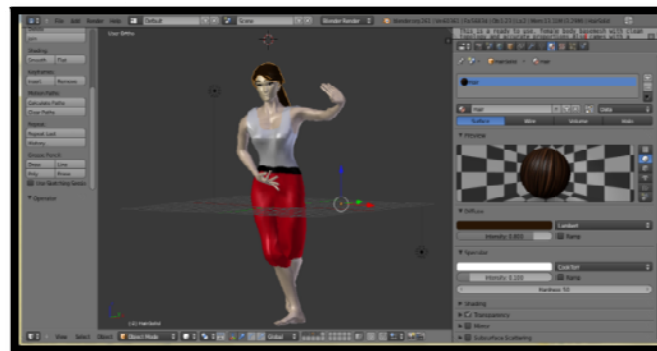
ภาพที่ 5: การตั้งค่าตัวอักษรภายในวิดีโอ

3.4 การเตรียมโมเดลสามมิติ

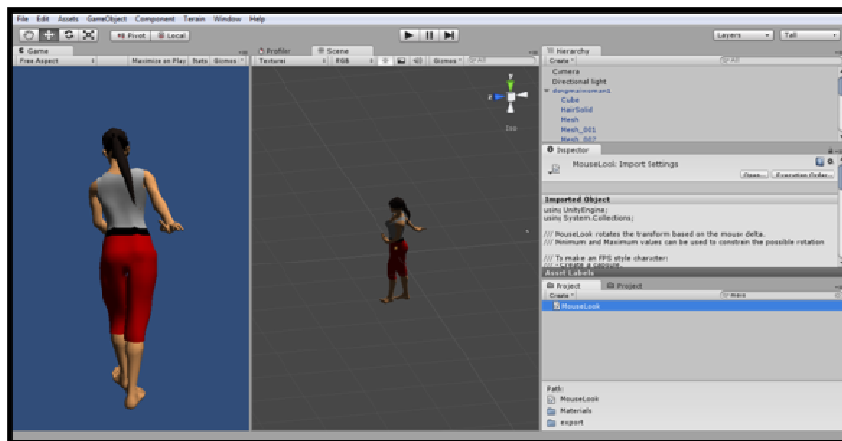
โมเดลพระนางที่เป็นตัวหลักในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้ที่มาเรียนรู้สามารถหมุนตัวพระนางได้ โดย จึงจำเป็นต้องสร้างตัวโมเดลขึ้นและกำหนดลักษณะท่าทางด้วยโปรแกรม Make Human ดังรูปที่ 6 และตกแต่งตัวโมเดลด้วยโปรแกรม Blender ดังรูปที่ 7 จากนั้นก็กำหนดแสงไฟและกล้อง ด้วยโปรแกรม Unity ดังรูปที่ 8 ตามลำดับ

ภาพที่ 6: การกำหนดลักษณะท่าทางโมเดลด้วยโปรแกรม Make Human

ภาพที่ 7: การสร้างชุดเสื้อผ้าให้กับโมเดลตัวละครด้วยโปรแกรม Blender

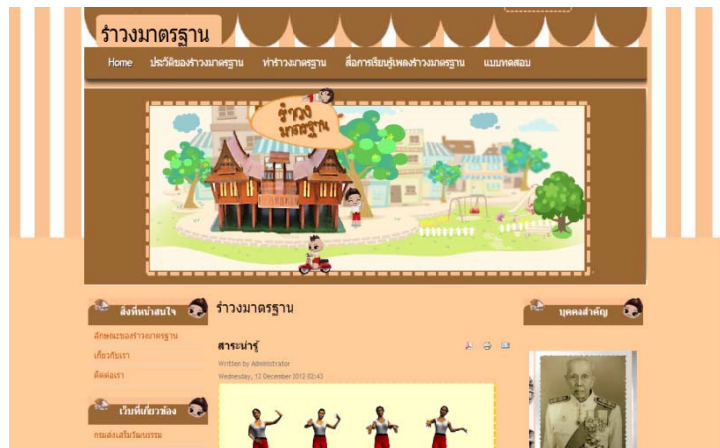
ภาพที่ 8: การทำโมเดลตัวละครสามมิติให้หมุนได้ด้วยโปรแกรม Unity

4. การพัฒนาเว็บไซต์สื่อการเรียนรู้

เมื่อประกอบส่วนต่างๆ เข้าด้วยกันแล้ว จึงมาถึงขั้นตอนการจัดทำระบบเว็บไซต์ ตามโครงร่างที่ได้ร่างไว้ โดยการพัฒนาระบบการเรียนรู้ร่วมมาตรฐานบนสื่อประสมใช้ระบบจัดการเนื้อหาเป็นเครื่องมือการสร้างเว็บไซต์ ซึ่งมีระบบจัดการบทความและข่าวสาร ระบบจัดการสมาชิก ระบบสืบค้น และระบบจัดการไฟล์มีเดียต่างๆ เป็นต้น

ผลการดำเนินงาน

เมื่อได้รวบรวมผลงานต่างๆ เป็นเว็บไซต์ และได้ทำการทดสอบการทำงานของสื่อที่จัดทำขึ้น โดยทดสอบการแสดงผลผ่าน Web Browser ให้สามารถแสดงผลได้ในรูปแบบเดียวกัน และทุกส่วนของเว็บไซต์สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีรูปแบบการแสดงผลดังรูปที่ 9

ภาพที่ 9: ตัวอย่างการแสดงผลงานเว็บไซต์สื่อการเรียนรู้ผ่านทาง Web Browser

สำหรับเนื้อหา และดนตรีเสียงประกอบได้จัดทำให้สอดคล้องกับเนื้อหาเว็บไซต์โดยข้อมูลของรายชื่อเพลง และทำรำต่างๆ แสดงในตารางที่ 1 โดยการร่างมาตรฐานมีทั้งหมด 10 เพลงและทำรำทั้งหมด 16 ท่า (อวบ เหมาะรัชตะและคณะ, 2532)

ตารางที่ 1 : แสดงลำดับเพลง รายชื่อเพลง และท่ารำที่สอดคล้องกันของสื่อประสมการเรียนรู้ร่างมาตรฐาน

ลำดับเพลง	รายชื่อเพลง	ท่ารำ
เพลงที่ 1	เพลงงามแสงเดือน	ท่าสวดสร้อยมาลา
เพลงที่ 2	เพลงชาวไทย	ท่าชักแป้งผัดหน้า
เพลงที่ 3	เพลงรำมาชิมารำ	ท่ารำส่าย
เพลงที่ 4	เพลงคืนเดือนหงาย	ท่าสวดสร้อยมาลาแปลง
เพลงที่ 5	เพลงดวงจันทร์วันเพ็ญ	ท่าแขกเต้าเข้ารัง กับท่ามาลาเพียงไหล่
เพลงที่ 6	เพลงดอกไม้ของชาติ	ท่ารำยั่ว
เพลงที่ 7	เพลงหญิงไทยใจงาม	ท่าพรมสีหน้า กับท่ายุงฟ้อนหาง
เพลงที่ 8	เพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า	ท่าช้างประสาธนา กับท่าจันทร์ทรงกลดแปลง
เพลงที่ 9	เพลงไอย์ยอดชายใจหาญ	ท่าชะนีรำไม้ (หญิง) ท่าจ่อเพลงกาพ (ชาย)
เพลงที่ 10	เพลงบุษานักรบ	ท่าขัดจางนาง (หญิง) ท่าล้อแก้ว (หญิง) ท่าจันทร์ทรงกลด (ชาย) ท่าขอแก้ว (ชาย)

สรุปผล

การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ผ่านสื่อมัลติมีเดีย ประยุกต์ใช้กับสื่อออนไลน์เพื่อให้ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าใช้บริการได้อย่างกว้างขวาง และสามารถเข้าดูและศึกษาได้ตลอดเวลาที่ต้องการ เว็บไซต์ที่เสนอจะอยู่ในรูปแบบมัลติมีเดีย คือ มีทั้งข้อความ ภาพนิ่ง เสียง บรรยาย เสียงเพลงประกอบ ภาพเคลื่อนไหว และภาพดิจिटอลวิดีโอ

การเรียนรู้ผ่านสื่อประสมนี้ ใช้โครงสร้างการนำเสนอข้อมูลมัลติมีเดียแบบใยแมงมุม โดยผู้สนใจมีอิสระในการรับชมข้อมูลในหน้าต่างๆ ของเว็บไซต์ตามต้องการ รูปแบบการนำเสนอมีความต่อเนื่องกันในแต่ละหน้า ผู้สนใจสามารถกลับมายังหน้าเดิมและไปยังหน้าที่ต้องการได้โดยไม่เกิดการสับสนประกอบกับเนื้อหาของร่ววงมาตรฐานเป็นเนื้อหาที่ง่ายต่อความเข้าใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการสร้างสื่อประสมสำหรับการร่ววงมาตรฐาน จะใช้ระบบการจัดการเนื้อหาเพื่อให้อำนวยการข้อมูลในเว็บไซต์ได้สะดวก และมีความยืดหยุ่นในการพัฒนาซึ่งเป็นโปรแกรมโอเพ่นซอร์ซ ในส่วนของ การออกแบบและจัดทำกราฟิก ภาพเคลื่อนไหวต่างๆ จะใช้เทคโนโลยีแฟลชมาช่วย

การเรียนรู้ผ่านสื่อมัลติมีเดียเป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับร่ววงมาตรฐานทั้ง 10 เพลง มีการสอนทำรำในแต่ละเพลง มีประวัติของร่ววงมาตรฐาน มีการจัดเก็บข้อมูลข่าวประชาสัมพันธ์ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กาญจนา อินทรสุนานนท์ และรุจี ศรีสมบัติ 2544 .ร่ววงมาตรฐาน. พิมพ์ครั้งที่ 6: กรุงเทพฯ :

บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

สุมิตร เทพวงษ์. 2541 สารานุกรม ระบุว่า รำ ฟ้อน.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์

สุมิตร เทพวงษ์. 2541 นาฏศิลป์ไทย : นาฏศิลป์สำหรับครูประถมและมัธยมภาควิชานาฏศิลป์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์

วัชรินทร์ ลีลานันทกิจ. ร่ววงมาตรฐาน.[ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.banramthai.com/>.

ประเมษฐ์ บุญยะชัย. 2554. การรำของผู้ประกอบพิธีไหว้ครู โขน-ละคร.

อวบ เหมะรัชตะ และคณะ. 2532. เรืองร่ววง. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา

การพัฒนาสื่อมัลติมีเดียสำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐาน

Development of multimedia courseware for basic Chinese Teaching

ธนาพร ปัญญาอมรวัฒน์¹, อนุช สุทธิธนากุล²

Thanaporn Panya-amornwat¹, Anuth Sutthithanakun²

^{1,2} สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์

^{1,2} Business Chinese Program, Faculty of Liberal Arts, Panyapiwat Institute of Management

Email: thanapornpan@pim.ac.th

Corresponding author, Email: anuthsut@pim.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 2) เพื่อศึกษาความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนโดยใช้สื่อมัลติมีเดียในฐานะสื่อช่วยการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา 3) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อมัลติมีเดีย สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐานให้ดียิ่งขึ้น ผลการศึกษาพบว่าในปัจจุบันมีการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนภาษาจีนลำดับต่อมาสำรวจเกี่ยวกับประโยชน์และความพึงพอใจต่อการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอน พบว่าผู้เรียนเห็นว่าสื่อมัลติมีเดียมีส่วนช่วยผู้เรียนในการเรียนรู้ด้านต่างๆ เป็นอย่างมาก และผู้เรียนเห็นความสำคัญของสื่อและมีความต้องการในการใช้สื่อการสอนอยู่ในระดับมาก อันดับสุดท้ายผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบกรวยประสบการณ์ของ เดดการ์ เดล เปรียบเทียบกับลักษณะสำคัญในการเรียนรู้ของบรูเนอร์ เพื่อพัฒนาสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐานและนำบางส่วนไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่าการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนสามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้รวดเร็วและแม่นยำมากขึ้น

คำสำคัญ: สื่อมัลติมีเดีย ภาษาจีนพื้นฐาน การสอนภาษาจีน

ABSTRACT

The purpose of this research was: 1. To study the Use of Multimedia Material in Basic Chinese Teaching. 2. To study the Advantages of implementing multimedia in the classroom. 3. To introduced the principle of multimedia courseware and the development tools of multimedia courseware. The results of the study showed: The multimedia courseware play a very important role in modern classroom teaching. Using the multimedia courseware can stimulate the learning interest of the students, and achieved good teaching effect. Based on Dale's Cone of experience and Bruner's Learning Theory, this paper aimed at developing multimedia courseware for basic Chinese Teaching.

Keywords: Multimedia courseware, Basic Chinese, Chinese teaching

บทนำ

ในปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก นอกจากประเทศจีนจะเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีวัฒนธรรมที่รุ่งโรจน์แล้วนั้น ในปัจจุบันนี้ประเทศจีนยังเป็นประเทศที่เศรษฐกิจมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และเศรษฐกิจจีนมีบทบาทต่อเศรษฐกิจโลกเป็นอย่างมาก ทำให้ทุกประเทศล้วนให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาจีน ในประเทศไทยเองปัจจุบันนี้มีการเรียนการสอนภาษาจีนในแทบทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา หากแต่การเรียนการสอนภาษาจีนนั้นยังคงมีปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทั้งปัญหาที่เกิดจากตัวผู้เรียน ผู้สอน โดยมีงานวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาจีนออกมาเพื่อที่จะแก้ปัญหาเหล่านี้ ในงานวิจัยเหล่านั้นจะเน้นไปที่ผู้สอนในฐานะผู้ส่งสาร ผู้เรียนในฐานะผู้รับสาร และสารที่นำเสนอซึ่งก็คือตัวภาษาจีนเป็นหลัก ยังขาดงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งเป็นตัวกลางหรือพาหนะนำความรู้ไปสู่ผู้เรียนและทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้ สื่อการเรียนการสอนสมัยเก่าจะมีลักษณะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ โดยสื่อเหล่านี้จะมีลักษณะเป็นสื่อที่ขาดสีสัน ขาดแรงดึงดูด ขาดการเร้าความสนใจของผู้เรียน แต่ในปัจจุบันที่เทคโนโลยีพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และได้ถูกนำมาใช้ประโยชน์ในหลายๆ ภาคส่วน ภาคการศึกษาทุกแขนงก็ได้มีการนำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่ใช้ในการจัดทำเป็นสื่อการเรียนการสอนด้วย ในการเรียนการสอนภาษาจีนก็เช่นกัน ถึงแม้ว่าแทบทุกสถาบันมีการจัดตั้งอุปกรณ์ที่เหมาะสมต่อการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนในห้องเรียน แต่สื่อการเรียนการสอนที่มีในปัจจุบันนั้นยังไม่ตอบความต้องการของอาจารย์ผู้สอนได้เท่าที่ควร ส่วนอาจารย์ผู้สอนนั้นอาจจะยังมีข้อจำกัดในเรื่องของความรู้ด้านเทคโนโลยี ความรู้ด้านการจัดทำสื่อการเรียนการสอนที่ดี ความจำกัดของระยะเวลาในการปฏิบัติงาน อาจทำให้ใช้สื่อมัลติมีเดียในเพื่อประกอบการสอนได้อย่างไม่เต็มที่ หรือไม่มีเวลาในการจัดทำสื่อประกอบการสอนเองได้ จึงทำให้ผู้สอนส่วนใหญ่มองข้ามการทำสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนเพราะเห็นว่าเป็นการเสียเวลา และยุ่งยากในการจัดทำ

การเรียนการสอนภาษาจีนนั้นมีปัจจัยหลายประการที่ส่งผลต่อผู้เรียนว่าจะสามารถเรียนรู้ รับรู้ ภาษาจีนได้ดีมากน้อยแค่ไหน สื่อการสอนก็นับเป็นหนึ่งในปัจจัยเหล่านั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำงานวิจัยชิ้นนี้ขึ้นเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาของสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนแล้วนำข้อมูลที่ได้ไปพัฒนาออกมาเป็นสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐาน เหตุที่เลือกการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐานเพราะเมื่อผู้เรียนได้เริ่มเรียนภาษาในขั้นพื้นฐานนั้น แน่นอนว่าภาษาเป็นสิ่งใหม่ อาจเกิดความกังวลใจในการเรียน และคนจำนวนมากมองว่าการเรียนภาษาจีนในขั้นพื้นฐานนั้นเป็นขั้นที่ยากที่สุด โดยสื่อมัลติมีเดียสามารถช่วยในแง่การลดความเครียด ช่วยทำให้น่าสนใจ จำง่ายขึ้น สามารถนำไปทบทวนด้วยตนเองได้ด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน
2. เพื่อศึกษาความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนโดยใช้สื่อมัลติมีเดียในฐานะสื่อช่วยการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา
3. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อมัลติมีเดีย สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐานให้ดียิ่งขึ้น

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนออกมานั้นจะต้องมีปัจจัยหลายประการ การใช้สื่อการสอนในการเรียนการสอนในแต่ละสาขาวิชาที่มีปัจจัยที่แตกต่างกันไป การสร้างสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนพื้นฐานนั้น แนวคิดทฤษฎีแรกของผู้สอนจะต้องศึกษาและมีความรู้ความเชี่ยวชาญนั้นคือแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ ในการเรียนการสอนภาษาต่างชาติในแต่ละภาษานั้นมีแนวทางที่คล้ายคลึงกัน แต่จะแตกต่างกันขึ้นกับการเรียนภาษาแม่ (Native Language) ของผู้เรียน เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้นมีอุปสรรคหลายประการ อาทิเช่น การรบกวนจากภาษาแม่และตัวภาษาที่ศึกษาเอง (Negative Transfer) อุปสรรคทางด้านวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของผู้เรียน ผลกระทบจากกลวิธีในการเรียนและการสื่อสาร และผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมในการเรียน ซึ่งสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนจะสามารถลดทอนอุปสรรคเหล่านี้ไปได้บางส่วน นอกจากความรู้และทฤษฎีเกี่ยวกับตัวภาษา การจัดเรียนการสอนแล้วนั้น ในการสร้างสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนผู้สอนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับ ทฤษฎีการเรียนรู้ การรับรู้ จิตวิทยาการเรียนรู้ รวมถึงความรู้ด้านเทคโนโลยีประกอบกันด้วย โดยในงานวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน สภาพการใช้สื่อการเรียนการสอน ความต้องการการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนและ หลักการออกแบบสื่อการสอนภาษาจีนพื้นฐานในปัจจุบันโดยมีวิธีการวิจัยโดยได้แบ่งประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็น 2 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ โดยกลุ่มนี้จะเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของตนเอง ให้ความเห็นด้านความสำคัญและประโยชน์ของสื่อการสอนและความพึงพอใจต่อการใช้สื่อการเรียนการสอนปัจจุบัน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ โดยกลุ่มนี้จะถูกจัดอยู่ในห้องเรียนขนาดมาตรฐาน (40 ที่นั่ง) เพื่อประเมินเกี่ยวกับขนาดตัวอักษร รูปแบบตัวอักษร สี พื้นหลัง ของสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนภาษาจีน

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาเรียนรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ โดยกลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่ถูกทดลองใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนสำหรับการเรียนภาษาจีนพื้นฐาน

เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 3 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียนภาษาจีนพื้นฐาน ความพึงพอใจต่อการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบัน และความต้องการการใช้ประโยชน์จากสื่อมัลติมีเดีย ชุดที่ 2 แบบประเมินรูปแบบของสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอน ชุดที่ 3 สื่อการสอนภาษาจีนพื้นฐานในหัวข้อ การออกเสียง การเขียนตัวอักษรจีนพื้นฐาน และบทสนทนาในชีวิตประจำวัน

ในขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลคณะผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารทั้งหมด และศึกษาข้อมูลจากภาคทฤษฎีจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำข้อมูลและความรู้ที่ได้มาวิเคราะห์ถึงสภาพ ปัญหา และความต้องการในการใช้สื่อมัลติมีเดียในการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐาน โดยอาศัยข้อมูลพื้นฐานจากการเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง และนำข้อมูลที่วิเคราะห์สังเคราะห์แล้วมาแนะแนวทางในการสร้างสื่อมัลติมีเดียที่เหมาะสมสำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐานและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคำนวณหาค่าทางสถิติ คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย สังเคราะห์ วิเคราะห์เนื้อหาจากส่วนข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ในอันดับแรกคณะผู้วิจัยได้มีการทำแบบสอบถามเพื่อสอบถามความเห็นด้านการใช้สื่อการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นต่างๆ เป็น 5 ระดับจากมาก ไปถึงน้อยที่สุด การกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยของระดับความคิดเห็นต่างๆ แบ่งเป็น 5 ระดับ โดยใช้สูตรการคำนวณช่วงกว้างของชั้นดังนั้นเกณฑ์ในการหาค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นต่างๆ โดยในอันดับแรกได้สอบถามเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาจีนมีผลสรุปดังนี้

ตารางที่ 1 : ตารางเปรียบเทียบผลการสำรวจปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาจีนและความเห็นต่อประโยชน์ของสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอน

ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาจีน	ค่าเฉลี่ย	ระดับ	ประโยชน์ของสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอน	ค่าเฉลี่ย	ระดับ
1. ด้านความยากของตัวภาษาจีน			1. ประโยชน์ของสื่อมัลติมีเดียที่มีส่วนช่วยในการเรียนการสอนภาษาจีนในหัวข้อต่างๆ		
1.1 การออกเสียง 音	3.60	มาก	1.1 การออกเสียง 音	3.66	มาก
1.2 อักษรจีน 字	3.76	มาก	1.2 อักษรจีน 字	3.74	มาก
1.3 คำศัพท์ 词	3.70	มาก	1.3 คำศัพท์ 词	3.68	มาก
1.4 ไวยากรณ์ 法	3.68	มาก	1.4 ไวยากรณ์ 法	3.60	มาก
2. ด้านความยากของเนื้อหาในบทเรียน			2. ประโยชน์ของสื่อมัลติมีเดียในการช่วยอธิบายส่วนต่างๆ ในแบบเรียน		
2.1 บทเรียน 文	3.68	มาก	2.1 บทเรียน 文	3.76	มาก
2.2 คำศัพท์ใหม่ 生	3.76	มาก	2.2 คำศัพท์ใหม่ 生	3.68	มาก
2.3 ข้อควรสังเกต 注	3.62	มาก	2.3 ข้อควรสังเกต 注	3.80	มาก
2.4 แบบฝึกหัดและบทสนทนา 对话	3.52	มาก	2.4 แบบฝึกหัดและบทสนทนา 对话	3.76	มาก
2.5 ฝึกอ่านและฝึกพูด 读和说	3.52	มาก	2.5 ฝึกอ่านและฝึกพูด 读和说	3.64	มาก
2.6 การออกเสียงและการฝึกออกเสียง 音	3.70	มาก	2.6 การออกเสียงและการฝึกออกเสียง 音	3.46	มาก
2.7 ไวยากรณ์ 法	3.54	มาก	2.7 ไวยากรณ์ 法	3.64	มาก
2.8 ตัวหนังสือจีน 字	3.70	มาก	2.8 ตัวหนังสือจีน 字	3.64	มาก
2.9 ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน 文化知	3.52	มาก	2.9 ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน 文化知	3.72	มาก
3. ด้านปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาจีนในห้องเรียน			3. สื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาภาษาจีน		
3.1 อาจารย์สอนไม่เข้าใจ	3.22	ปานกลาง	3.1 เพิ่มช่องทางในการเรียนรู้	3.86	มาก
3.2 ชั่วโมงเรียนในแต่ละสัปดาห์น้อยเกินไป	3.26	ปานกลาง	3.2 ช่วยประหยัดเวลาในการเรียน	3.70	มาก
3.3 จำนวนผู้เรียนมากเกินไป	3.16	ปานกลาง	3.3 ช่วยให้นักศึกษาทั้งห้องได้รับสารที่ตรงกัน	3.88	มาก
3.4 ระดับของภาษาจีนของนักศึกษาในชั้นแตกต่างกันมาก	3.48	มาก	3.4 มีส่วนช่วยในการกระตุ้นการเรียนรู้	3.82	มาก
3.5 ระดับความสามารถด้านภาษาจีนของท่านไม่เพียงพอ	3.42	มาก	3.5 ช่วยในการศึกษาด้วยตนเอง หรือนำกลับไปทบทวนภายหลัง	3.66	มาก
3.6 เนื้อหาที่เรียนยากเกินไป	3.32	ปาน	3.6 มีส่วนช่วยในการถ่ายทอดเนื้อหาที่เป็น	3.82	มาก

ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาจีน	ค่าเฉลี่ย	ระดับ	ประโยชน์ของสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอน	ค่าเฉลี่ย	ระดับ
		กลาง	นามธรรมให้เป็นรูปธรรม		
3.7 ไม่มีสมาธิในการเรียน	3.16	ปานกลาง	3.7 ช่วยให้มีสมาธิในการเรียนมากขึ้น	3.72	มาก
3.8 ปัญหาอื่นๆ	2.98	ปานกลาง	3.8 ด้านอื่นๆ	3.56	มาก
4. ความต้องการใช้ประโยชน์จากสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนโดยรวม				4.00	มาก

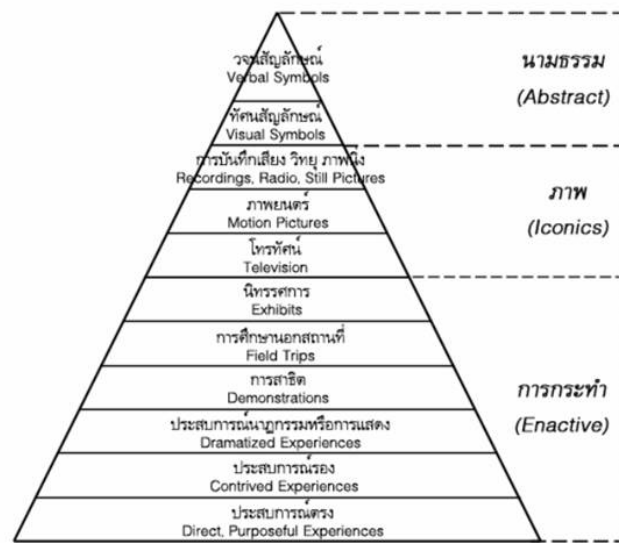
จากตารางพบว่านักศึกษามีความเห็นที่ว่าตัวภาษาจีนและเนื้อหาในบทเรียนมีความยาก เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียนภาษาจีนอยู่ในระดับมาก ในด้านปัญหาและอุปสรรคอื่นๆ ในห้องเรียนนั้นส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ด้านความเห็นของนักศึกษาว่าสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนมีส่วนช่วยในการจัดปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาจีนผลสรุปว่านักศึกษาเห็นว่าสื่อการสอนมีส่วนช่วยในการเรียนภาษาจีนทั้งในด้านการทำความเข้าใจกับส่วนต่างๆ ของภาษาจีน การอธิบายเนื้อหาในแบบเรียน และการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนอยู่ในระดับมาก ดังนั้นจึงสามารถสรุปตามวัตถุประสงค์ในข้อแรกและข้อที่สองได้ว่าในปัจจุบันมีการใช้สื่อการสอนประกอบการเรียนการสอนรายวิชาพื้นฐาน สื่อนั้นมีส่วนช่วยนักศึกษาในการเรียนรู้ด้านต่างๆ เป็นอย่างมาก และผู้เรียนเห็นความสำคัญของสื่อและมีความต้องการในการใช้สื่อการสอนอยู่ในระดับมาก

นอกจากนี้คณะผู้วิจัยยังได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อสื่อการสอนในปัจจุบัน ผลพบว่าในปัจจุบันมีการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐาน และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนในปัจจุบันอยู่ในระดับมาก แต่ยังไม่อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้ นักศึกษาได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจเพื่อที่จะนำไปปรับปรุงสื่อการสอนที่มีอยู่ในปัจจุบันได้ดังนี้

ด้านเนื้อหาของบทเรียน ผู้เรียนเห็นว่าความยากง่ายของเนื้อหายังไม่เหมาะสมกับผู้เรียนเท่าที่ควร บางส่วนของเนื้อหาที่มีความยากเกินไป มีส่วนที่ยังรู้สึกว่ายากและไม่เหมาะสมกับวัยและเด็กเกินไปต่อการรับรู้ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ปริมาณของเนื้อหาในแต่ละหน้าบางครั้งมากเกินไปทำให้ผู้เรียนเกิดความเหนื่อยล้าที่ต้องอ่านตัวอักษรจำนวนมากบนหน้าจอ กิจกรรมการเรียนการสอนในบางครั้งไม่ได้ใช้สื่อมัลติมีเดียมาประกอบเท่าที่ควร สื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนขาดความยืดหยุ่น

ด้านรูปแบบของสื่อมัลติมีเดีย ผู้เรียนให้ข้อคิดเห็นว่าภาพที่นำมาใช้ควรจะต้องมีความชัดเจน บางครั้งพบว่าทำให้ดูไม่รู้เรื่อง ผู้สอนบางท่านใช้ตัวอักษรที่เล็กเกินไป สีใกล้เคียงกับพื้นหลังเกินไปทำให้สายตาเกิดความเมื่อยล้า มีสมาธิในการเรียนที่ลดลง และต้องการให้มีการปรับปรุงรูปแบบของสื่อโดยรวม

จากความเห็นต่างๆ ข้างต้น คณะผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กับเนื้อหาที่จะสอน มีเนื้อหาที่ถูกต้อง มีความทันสมัย น่าสนใจ ชัดเจนมากขึ้น โดยใช้รูปแบบการวัดประสิทธิภาพของ เอดการ์ เดล เปรียบเทียบกับลักษณะสำคัญในการเรียนรู้ของบรูเนอร์

ภาพที่ 1 : กรวยประสบการณ์ของเอดการ์ เดล เปรียบเทียบกับลักษณะสำคัญในการเรียนรู้ของบรุนเนอร์
ที่มา: กิดานันท์ มลิทอง. (2546). เทคโนโลยีการศึกษา: สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ.(หน้า 28)

นักจิตวิทยาท่านหนึ่งชื่อ เจโรม บรุนเนอร์ (Jerome Bruner) ได้ออกแบบโครงสร้างของกิจกรรมการ
สอนไว้รูปแบบหนึ่ง โดยประกอบด้วยมโนทัศน์ด้านการกระทำโดยตรง (Enactive) การเรียนรู้ด้วยภาพ
(Iconic) และการเรียนรู้ด้วยนามธรรม (Abstract) เมื่อเปรียบเทียบกับกรวยประสบการณ์ของเดลกับลักษณะ
สำคัญ 3 ประการของการเรียนรู้ของบรุนเนอร์แล้วจะเห็นว่ามีลักษณะใกล้เคียงและเป็นคู่ขนานกัน ดังแสดงให้
เห็นการเปรียบเทียบในภาพที่ 1 ใน

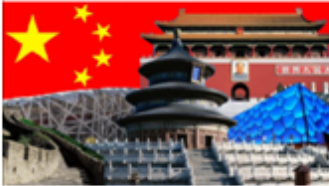
6 ขั้นตอนแรกจะเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการกระทำ เป็นประสบการณ์จริง ซึ่ง
สื่อมัลติมีเดียจะมีส่วนช่วยในแง่ที่สามารถโต้ตอบกับผู้เรียนแทนเจ้าของภาษาได้ เช่น ในการสอนการออกเสียง
ภาษาจีน ผู้เรียนควรได้เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง แต่หากใช้การเรียนการสอนแบบเดิมที่ผู้สอนจะต้องเป็นผู้
ถ่ายทอดเสียงเพื่อให้ผู้เรียนพูดตาม อาจเกิดปัญหาในแง่ต่างๆ เช่น ความไม่ชัดเจนของการออกเสียง เนื่องจาก
ผู้สอนบางท่านไม่ใช่เจ้าของภาษา และการนำกลับไปทบทวนอาจทำได้ยากเนื่องจากผู้สอนไม่ได้อยู่กับผู้เรียน
ตลอดเวลา หากผู้เรียนนำกลับไปฝึกเองอาจเกิดความผิดพลาดได้

ขั้นตอนที่ 7 - 9 เป็นการที่ผู้เรียนสังเกตการณ์หรือรับประสบการณ์จากการถ่ายทอดโดยสื่อประเภท
ภาพและเสียง โดยในส่วนนี้สามารถใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนได้โดยตรง เน้นเอาภาพและเสียงที่อยู่ใกล้
เกินไป เช่น ภาพกำแพงเมืองจีน ที่ไม่อาจนำของจริงมาแสดงในห้องได้ ให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ร่วมที่
เท่ากัน นอกจากนี้ในช่วงเริ่มการสอนนั้นควรจะมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในเนื้อหาที่ต้องการจะ
เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงแรกของบทเรียน ในการเรียนภาษาจีนพื้นฐานเป็นครั้งแรก ควรมีการเร่งเร้า
ความสนใจในด้านการเรียนภาษาจีน โดยใช้รูปภาพนำเสนอบนสื่อมัลติมีเดียเพื่อกระตุ้นการคิด เช่น ภาพ
กำแพงเมืองจีน และเล่าถึงความยิ่งใหญ่ ประวัติศาสตร์ ความอดทนของคนจีนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดี
นอกจากนี้ในการเรียนบทสนทนา เช่น หากจะเรียนเรื่องคำทักทาย อาจให้ผู้เรียนดูสื่อวีดิทัศน์สั้นๆ ที่ชาวจีน
ทักทายกัน เพื่อให้ผู้เรียนอยากบรรลุเป้าหมายในการกล่าวคำทักทายกับชาวจีนให้ได้ ในการสอนคำศัพท์ใหม่
生] ก็เช่นกัน ควรมีการนำเสนอภาพตามความเหมาะสม และในขั้นนี้สื่อยังช่วยนำเสนอสิ่งที่ยากต่อการ
อธิบายได้ด้วยคำพูดเช่น 寿面 หากแปลว่าเป็นเส้นหมี่ที่ใช้กินในวันเกิดเพื่ออวยพรให้อายุยืน ผู้เรียนที่ไม่เคย

สัมผัสประสบการณ์จริงในประเทศจีนอาจนึกภาพตามไม่ได้และอาจารย์อาจต้องเสียเวลาในการอธิบาย แต่หากนำเสนอรูปภาพบนสื่อมัลติมีเดีย ผู้เรียนเพียงแค่เห็นภาพก็สามารถเข้าใจได้

ขั้นตอนที่ 10 - 11 เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์จากสัญลักษณ์ในรูปแบบของ ตัวอักษร หรือเครื่องหมายต่างๆ โดยในขั้นตอนนี้เหมาะเป็นอย่างยิ่งที่ใช้ใช้สรุปเนื้อหาไวยากรณ์ต่างๆ ให้อยู่ใน รูปของโครงสร้าง และ สัญลักษณ์ ให้ผู้เรียนได้จำอย่างเป็นระบบ และเข้าใจได้ง่ายขึ้น เช่น โครงสร้างประโยค “把” ที่ไม่มีในภาษาไทย สามารถให้โครงสร้าง “S把N V 了” เพื่อที่ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปมาสรุปด้วย ตนเอง และนำไปใช้ได้ถูกต้องอีกด้วย

中国

เป็นการแนะนำประเทศจีนอย่างย่อ
เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

Yùnmǔ
韵母

a	o	e	i	u	ü
ao	en	ie	in	ing	uo

เรียนการออกเสียงสระ สามารถกดสระแต่ละตัว
เพื่อฟังเสียงของเจ้าของภาษาได้

汉字

ประวัติความเป็นมาตัวอักษรจีน

แนะนำประวัติความเป็นมาเพื่อดึงดูดให้อยากเรียน
และลดแนวคิดที่ว่าตัวอักษรจีนนั้นเรียนยาก

YT BM U

一	八	力
1	8	แรง กำลัง

แสดงลำดับขีดเป็นแอนิเมชัน

四、会话练习

你好。
你好！
再见！

แบบฝึกหัดที่ได้ตอบกับผู้เรียนได้
เมื่อผู้เรียนเลือกคำตอบ

语法

Subject	Predicate
你	好。
我	很好。
力波	也很好。

แสดงไวยากรณ์ในแต่ละบทอย่างชัดเจน
เพื่อให้เข้าใจง่าย

รูปที่ 2: ตัวอย่างสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน

นอกจากนี้คณะผู้วิจัยยังใช้หลักการจัดการชั้นเรียนของ Liu Xun ผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอน ภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติที่กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาตินั้นอันดับแรกจะต้อง ขจัดความกลัวทางด้านจิตใจก่อน อันดับที่สองคือทำให้ผู้เรียนเกิดสมาธิ อันดับสุดท้ายคือจัดการเรียนการสอน อย่างมีระบบ (Liu Xun, 2000 : 347-350) ซึ่งคณะผู้วิจัยเห็นว่าสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนจะ สามารถช่วยให้ผู้สอนจัดการชั้นเรียนในส่วนต่างๆ เหล่านี้ได้ เพื่อเป็นแนวทางต่อไป

สุดท้ายนี้เพื่อให้สื่อการสอนที่คณะผู้วิจัยนำมาพัฒนามีประสิทธิภาพและตรงตามความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด คณะผู้วิจัยได้ทำการจัดทำแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบของสื่อ โดยจัดให้ผู้ทำแบบสอบถามอยู่ในห้องเรียนขนาดมาตรฐาน 40 ที่นั่ง โดยจัดทำแบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมของรูปแบบของสื่อมัลติมีเดีย อันประกอบไปด้วย สีพื้นหลัง สีตัวอักษร ขนาดตัวอักษรภาษาไทย จีน และอังกฤษ โดยอ้างอิงกลุ่มสี 7 กลุ่มดังนี้

ตารางที่ 2 : ตารางแสดงสีพื้นหลังและสีตัวอักษรที่เหมาะสมกับการทำสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอน

สีพื้นหลัง	สีตัวอักษร	สีพื้นหลัง	สีตัวอักษร
ดำ	ขาว เหลือง ส้ม ส้มอ่อน เขียวเหลือง	เหลือง	ดำ แดง น้ำเงิน น้ำเงินอมม่วง เขียว
ขาว	ดำ แดง ม่วง น้ำเงินอมม่วง น้ำเงิน	เขียว	ขาว เหลือง แดง ดำ ส้มอ่อน
แดง	ขาว เหลือง ฟ้ำ ฟ้ามเขียว เขียวเหลือง	ม่วง	ขาว เหลือง เขียวเหลือง ส้ม ส้มอ่อน
น้ำเงิน	ขาว เหลือง ส้มอ่อน ส้ม		

ที่มา: Wang Qianqian. (2012). Multimedia Courseware In Teaching Chinese as a Foreign Language. MA Thesis, Shandong University, China. (page 20)

ผลการสำรวจพบว่ารูปแบบที่ผู้เรียนพอใจมากที่สุดได้แก่ ชุดรูปแบบที่ 2 โดยมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับ 3.88 จาก 5 ขนาดตัวอักษรที่พึงพอใจมากที่สุดได้แก่ ขนาด 50” แบบตัวอักษรภาษาจีนที่พึงพอใจมากที่สุดได้แก่ SimHei แบบตัวอักษรภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่พึงพอใจมากที่สุดได้แก่ TH SarabunPSK

จากผลของแบบสอบถามต่างๆ และทฤษฎีข้างต้น คณะผู้วิจัยได้พัฒนาสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐานขึ้นมา 1 ชุด เพื่อให้คณาจารย์ผู้สอนภาษาจีนได้นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไปโดยในขั้นตอนนี้นักศึกษาได้จัดทำตัวอย่างสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนพื้นฐานในหัวข้อ การออกเสียง การเขียนตัวอักษรจีนพื้นฐาน และบทสนทนาในชีวิตประจำวันอย่างละ 1 ชุด และได้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาเรียนรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ผลการทดลองพบว่า ในขั้นตอนการเรียนเกี่ยวกับการออกเสียงโดยใช้สื่อและไม่ใช้สื่อ ผลปรากฏว่าเมื่อใช้สื่อแบบใหม่ที่มีการฟังเสียงจากเจ้าของภาษา ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ในการเขียนตัวอักษรจีน นักศึกษาที่ได้เรียนจากสื่อมัลติมีเดียมีการเขียนที่เป็นระบบและเรียบร้อยมากกว่า และยังจำตัวอักษรจีนจากการเปรียบเทียบจากภาพได้ดีกว่าอีกด้วย ในการเรียนบทสนทนา พบว่า เมื่อให้ผู้เรียนอ่านบทสนทนาปากเปล่าและตอบคำถามที่ผู้สอนเตรียมไว้ผู้เรียนสามารถตอบได้เพียง 60% แต่เมื่อให้ดูวิดีโอและมีแบบฝึกหัดจากสื่อมัลติมีเดียประกอบผู้เรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องได้มากถึง 90%

สรุป

จากผลการวิจัยสามารถสรุปว่าในปัจจุบันมีการสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน โดยสื่อมัลติมีเดียมีส่วนช่วยในการจัดการเรียนการสอนในด้านต่างๆ ของภาษาจีนโดยผู้เรียนมีความเห็นว่าสื่อการสอนมีส่วนช่วยในการเรียนการสอนภาษาจีนอยู่ในระดับมาก การเริ่มเรียนภาษาจีนในระดับพื้นฐานนั้นผู้เรียนยังมีข้อจำกัดในด้านทักษะและความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมจีน โดยการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนนั้นสามารถอธิบายความรู้ เกี่ยวกับตัวภาษาและสอดคล้องวัฒนธรรมไปในคราวเดียวกัน นอกจากนี้การสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในครั้งแรกนั้นมีส่วนช่วยอย่างมาก ให้ผู้เรียนมีความคิดเชิงบวกกับสิ่งที่เรียน ซึ่งสื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนสามารถช่วยเสริมในส่วนดังกล่าวให้ผู้เรียนได้เห็นเป็นรูปธรรมมากขึ้นได้ เนื่องจากสิ่งที่สามารถใส่ลงไปในสื่อการสอนนั้นมีลักษณะเป็นรูปธรรม เช่น ภาพ สี เสียง ภาพเคลื่อนไหว วิดีทัศน์ เป็นต้น ซึ่งการใช้สื่อเหล่านี้สามารถทำให้การอธิบายส่วนต่างๆ ของภาษาจีน ทั้งคำศัพท์และไวยากรณ์ ที่มีลักษณะเป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการลดเวลาในการอธิบายของผู้สอนเมื่อผู้เรียนเห็นภาพก็จะทำความเข้าใจได้ง่ายขึ้น รวดเร็วขึ้น อีกด้วย

การใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนนั้น นอกจากจะต้องคำนึงถึงรูปแบบของสื่อแล้ว ผู้สอนยังต้องคำนึงถึงการวางแผนอย่างเป็นระบบในการใช้สื่อด้วย ซึ่งในงานวิจัยฉบับนี้ คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการให้ผู้เรียนประเมินความพึงพอใจเกี่ยวกับสื่อมัลติมีเดียที่ใช้ไปแล้ว วิเคราะห์ลักษณะผู้เรียนเบื้องต้นเกี่ยวกับอุปสรรคทางภาษา กำหนดวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนได้เรียนในรายวิชาพื้นฐาน พัฒนาสื่อมัลติมีเดียขึ้นมาใหม่เพื่อให้เกิดการนำไปใช้ ซึ่งผู้ที่นำไปใช้นั้นสามารถเลือกรูปแบบจำลองที่เรียกว่า The ASSURE Model (กิดานันท์ มลิทอง, 2546:76-80) ซึ่งประกอบไปด้วยการวิเคราะห์ผู้เรียน การกำหนดวัตถุประสงค์ การเลือก จัดแปลง ออกแบบสื่อ การใช้สื่อ การประเมิน ในการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนการสอนรายวิชาพื้นฐานนี้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด และคณะผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใช้สื่อมัลติมีเดียประกอบการสอนนี้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างกว้างขวางต่อไปในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- กิดานันท์ มลิทอง. (2546). เทคโนโลยีการศึกษา: สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ.
- จักรพงษ์ สุวรรณรัตน์. อิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อการนำเทคโนโลยีสารสนเทศไปใช้ในการสอนของครูผู้สอน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 20 (3), 79-92.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ, (2526), เทคโนโลยีการศึกษา : หลักการและแนวทางปฏิบัติ, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช.
- ทิตินา แคมมณี. (2550), รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวิทย์ นิเทศศิลป์. (2551). สื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้. ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ. (2553). ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- หลิว สวิน. (2551). ภาษาจีนเพื่อการใช้งานแนวใหม่ แปลโดย กิตติธณ ยงประพัฒน์ และบรรจง ลัคนพิพัฒน์. ปักกิ่ง: Beijing Language and culture university press.
- อำนวย เดชชัยศรี. (2544). นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ: องค์การคำของคุรุสภา.

- Chen Jiyun. (2005). A study and development of the Internet-based distant teaching and learning of Mandarin for Thai. MA Thesis, Tianjin Normal University, China.
- Huang Xiaoying. (2011). The Study of Effective Teaching in Teaching Chinese as a Foreign Language. Ph.D. Thesis, Northeast Normal University, China.
- Jiang Yinlian. (1996). The analysis of difficulty in speech sound for Thai learning mandarin. Retrieved February 2, 2014, from The International Society for Chinese Language Teaching Website: http://www.shihan.org.cn/seminar_theses/100465
- Liu Wenwen. (2011). A Study of Applying Strategies of Multimedia Courseware in Comprehensive Teaching of Chinese as a Foreign Language. MA Thesis, Northeast Normal University, China.
- Liu Xun. (2000). Introduction to Pedagogy in Teaching Chinese as a Foreign Language. Beijing: Beijing Language and Culture University Press.
- Lu Huini. (2012). A discussion in using multimedia as a means of teaching Chinese for the first year university foreign students. MA Thesis, Hebei University, China.
- Solanki D. Shyamlee. (2012). Use of Technology in English Language Teaching and Learning”: An Analysis. 2012 International Conference on Language, Medias and Culture. IPEDR vol.33 : IACSIT Press, Singapore.
- Wang Jinlong. (2002). The design of multimedia courseware and its application in teaching Chinese as a foreign language. Journal of Taiyuan University, 9(3), 73-76.
- Wang Qianqian. (2012). Multimedia Courseware In Teaching Chinese as a Foreign Language. MA Thesis, Shandong University, China.
- Zhang Ying. (2012). Exploration on the Multimedia Assisted. MA Thesis, Zhejiang University, China.